

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7087

L 377

34e jaargang

31 december 1991

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I *Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing*

.....

II *Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing*

Raad

91/685/EEG:

- ★ Richtlijn van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 80/217/EEG tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest 1

91/686/EEG:

- ★ Beschikking van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 80/1095/EEG en van Beschikking 80/1096/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met klassieke varkenspest 15

91/687/EEG:

- ★ Richtlijn van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van de Richtlijnen 64/432/EEG, 72/461/EEG en 80/215/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met varkenspest 16

91/688/EEG:

- ★ Richtlijn van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 72/462/EEG inzake gezondheidsvraagstukken en veterinairerechtelijke vraagstukken bij de invoer van runderen, varkens, schapen en geiten, van vers vlees of van vleesprodukten uit derde landen 18

91/689/EEG:

- ★ Richtlijn van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen ... 20

(Vervolg z.o.z.)

Inhoud (vervolg)

91/690/EEG:

- ★ Beschikking van de Raad van 12 december 1991 inzake sluiting van de wijziging van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, zoals in juni 1990 te Londen goedgekeurd door de Partijen bij het Protocol 28

Wijziging van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken (Vertaling EEG) 30

91/691/EEG:

- ★ Besluit van de Raad van 12 december 1991 tot vaststelling van een programma voor een interne markt voor informatiediensten 41

91/692/EEG:

- ★ Richtlijn van de Raad van 23 december 1991 tot standaardisering en rationalisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied 48

II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

RAAD

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 11 december 1991

tot wijziging van Richtlijn 80/217/EEG tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest

(91/685/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat bij Richtlijn 80/217/EEG ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 87/486/EEG ⁽⁵⁾, communautaire maatregelen voor de bestrijding van klassieke varkenspest zijn ingesteld;

Overwegende dat, sedert het van toepassing zijn van Richtlijn 80/217/EEG, de ziekte in de meeste Lid-Statens is uitgeroeid dank zij de op grond van die richtlijn vastgestelde bestrijdingsmaatregelen; dat zich evenwel ernstige problemen hebben voorgedaan bij de uitroeiing van de ziekte in gebieden met een grote varkensdichtheid en in gebieden waar everzwijnen voorkomen;

Overwegende dat, in het licht van de ontwikkeling van de ziektesituatie, het beschikbaar zijn van betere diagnosetechnieken en de voltooiing van de interne markt per 1 januari 1993, de in communautair verband vastgestelde maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest moeten worden aangepast;

Overwegende dat deze aanpassingen verband houden met de reiniging en ontsmetting van besmette bedrijven, de ziekte bij everzwijnen, de oprichting van crisiseenheden, het toezicht op verplaatsingen in beschermingsgebieden en toezichtsgebieden, noodvaccinatie en diagnostische procedures,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 80/217/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. artikel 2 wordt vervangen door:

„Artikel 2

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „varken”: elk dier van de familie suidae;
- b) „fokvarken”: varken bestemd of gebruikt voor de fokkerij ter vermeerdering van de soort;
- c) „mestvarken”: varken dat wordt gemest en dat, na te zijn afgemest, bestemd is om met het oog op de vleesproductie te worden geslacht;

⁽¹⁾ PB nr. C 226 van 31. 8. 1991, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 326 van 16. 12. 1991.

⁽³⁾ Advies uitgebracht op 28 november 1991 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽⁴⁾ PB nr. L 47 van 21. 2. 1980, blz. 11.

⁽⁵⁾ PB nr. L 280 van 3. 10. 1987, blz. 21.

- d) „slachtvarken”: varken dat bestemd is om zonder onnodig uitstel in een slachthuis te worden geslacht;
- e) „wild varken”: varken dat niet wordt gehouden of gefokt op een bedrijf;
- f) „bedrijf”: bedrijf in de zin van artikel 2, punt 4, van Richtlijn 90/425/EEG (*), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/174/EEG (**);
- g) „van besmetting met klassieke varkenspest verdacht varken”: elk varken dat klinische symptomen vertoont, waarbij post mortem laesies worden gevonden of dat bij overeenkomstig artikel 11 uitgevoerde laboratoriumtests reacties vertoont die wijzen op de mogelijke aanwezigheid van klassieke varkenspest;
- h) „met klassieke varkenspest besmet varken”: elk varken
 - waarbij klinische symptomen of post mortem laesies van klassieke varkenspest officieel zijn bevestigd, of
 - waarbij de aanwezigheid van de ziekte officieel is bevestigd door middel van een overeenkomstig artikel 11 verricht laboratoriumonderzoek;
- i) „eigenaar of houder”: elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die eigenaar is van de varkens, of die belast is met het houden van de betrokken dieren, al dan niet tegen financiële vergoeding;
- j) „bevoegde autoriteit”: de bevoegde autoriteit in de zin van artikel 2, punt 6, van Richtlijn 90/425/EEG;
- k) „officiële dierenarts”: de door de bevoegde autoriteit aangewezen dierenarts;
- l) „destructie”: de verwerking van hoog-risicomateriaal overeenkomstig Richtlijn 90/667/EEG (***);
- m) „spoeling”: afval van keukens, restaurants, of eventueel de vleesverwerkende industrie.

(*) PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 29.

(**) PB nr. L 85 van 5. 4. 1991, blz. 37.

(***) PB nr. L 363 van 27. 12. 1990, blz. 51.”;

2. in artikel 5

- a) wordt aan lid 1, zevende streepje, de volgende tekst toegevoegd:

„Bij het opnieuw toelaten van de varkens dient rekening te worden gehouden met het bedrijfstype van het betrokken bedrijf en dient een van de volgende procedures te worden gevolgd:

1. bedrijven in de open lucht:

in eerste instantie worden verklikkerbiggen opgezet die zijn gecontroleerd op en negatief

zijn bevonden voor de aanwezigheid van antistoffen tegen het klassieke-varkenspestvirus. De verklikkerbiggen worden overeenkomstig de voorschriften van de bevoegde autoriteit verdeeld over het gehele besmette bedrijf en worden 21 en 42 dagen nadat zij op een bedrijf zijn binnengebracht, opnieuw op de aanwezigheid van antistoffen gecontroleerd.

Wanneer geen enkele big antistoffen tegen het klassieke-varkenspestvirus heeft ontwikkeld en nadat ook de tweede test een negatief resultaat heeft opgeleverd, mag het opzetten van een nieuw varkensbeslag worden begonnen;

- 2. voor alle andere bedrijfstypen geschiedt het opnieuw toelaten van varkens overeenkomstig het bepaalde onder 1, of volgens onderstaande bepalingen:

Er mag meteen met het opzetten van een nieuw varkensbeslag worden begonnen op voorwaarde dat:

- alle varkens binnen een periode van acht dagen aankomen en getest en negatief bevonden zijn op de aanwezigheid van antilichamen tegen het KVP-virus;
- geen varken het bedrijf kan verlaten gedurende een periode van 60 dagen na aankomst van de laatste varkens;
- het herbevolkte varkensbeslag overeenkomstig de bijlagen I en IV aan een serologische test wordt onderworpen. Deze test mag ten vroegste 30 dagen na aankomst van de laatste varkens worden verricht.”;

- b) wordt lid 2 vervangen door:

„2. De bevoegde autoriteit mag de in lid 1 vastgestelde maatregelen ook toepassen op andere bedrijven waar in verband met de ligging van het bedrijf en de rechtstreekse of onrechtstreekse contacten met het besmette bedrijf, varkens kunnen zijn besmet.”;

- 3. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 6 bis

1. Zodra de bevoegde autoriteit van een Lid-Staat ervan in kennis is gesteld dat wilde varkens ervan worden verdacht te zijn besmet, neemt zij de nodige maatregelen om de aanwezigheid van de ziekte te bevestigen, door de eigenaars of houders van varkens en de jagers op de hoogte te brengen van de situatie en door alle geschoten of dood aangetroffen wilde varkens te onderzoeken en er de vereiste laboratoriumtests op uit te voeren.

2. Zodra de besmetting van wilde varkens officieel is bevestigd, plaatst de bevoegde autoriteit van de

Lid-Staat de bedrijven in het afgebakende besmette gebied onmiddellijk onder officieel toezicht en geeft zij met name opdracht om de volgende maatregelen te treffen:

- a) alle categorieën varkens op alle bedrijven moeten officieel worden geteld; de telling moet door de eigenaar of de houder worden bijgewerkt; de uitkomsten van de telling moeten op verzoek worden overgelegd en mogen bij elke inspectie worden gecontroleerd.

Voor varkenshouderijen in open lucht mag de eerste telling evenwel op basis van een raming geschieden;

- b) alle varkens op het bedrijf moeten in de eigen stal worden gehouden of op een andere plaats worden ondergebracht waar zij gescheiden kunnen worden gehouden van wilde varkens. Wilde varkens mogen geen toegang hebben tot materiaal dat vervolgens in contact kan komen met de op het bedrijf aanwezige varkens;
- c) varkens mogen niet in of buiten het bedrijf worden gebracht behoudens toestemming van de bevoegde autoriteit en gelet op de epidemiologische situatie;
- d) adequate ontsmettingsmiddelen moeten worden gebruikt bij de in- en uitgangen van de varkensstallen en van het bedrijf zelf;
- e) alle dode of zieke varkens met symptomen van klassieke varkenspest op een bedrijf moeten op klassieke varkenspest worden onderzocht;
- f) delen van wilde varkens (geschoten of dood gevonden) mogen in geen geval het bedrijf worden binnengebracht.

3. Onverminderd de in lid 2 vastgestelde maatregelen, leggen de Lid-Staten zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de Commissie een programma voor inzake de maatregelen om de ziekte in een afgebakend besmet gebied uit te roeien en inzake de maatregelen die van toepassing zijn op de in dat gebied gelegen bedrijven.

De Commissie onderzoekt het programma ten einde na te gaan of het toereikend is om het gestelde doel te bereiken en keurt het, eventueel gewijzigd, programma goed volgens de procedure van artikel 16.

Het programma kan nadien nog volgens dezelfde procedure worden gewijzigd of aangevuld in verband met de ontwikkeling van de situatie.

4. Nadat de in het in lid 3 bedoelde programma vastgestelde maatregelen zijn goedgekeurd, komen deze maatregelen in de plaats van de oorspronkelijke maatregelen als bedoeld in lid 2, op de datum die daarvoor is vastgesteld in het kader van de goedkeuringsprocedure.

5. Het in lid 3 genoemde programma moet gegevens bevatten inzake

- a) het op het grondgebied van de in lid 2 bedoelde Lid-Staat gelegen afgebakende besmette gebied. Bij de afbakening van het besmette gebied houdt de bevoegde autoriteit rekening met
 - i) de geografische spreiding van de ziekte,
 - ii) het aantal wilde varkens in het gebied en
 - iii) de aanwezigheid van natuurlijke en door de mens aangelegde grenzen die belangrijk zijn voor de verplaatsingen van wilde varkens;
- b) het geraamde aantal troepen wilde varkens in het afgebakende gebied en het aantal dieren per troep;
- c) specifieke maatregelen om na te gaan in welke mate de besmetting zich onder de wilde varkens heeft verspreid, met name onderzoek van wilde varkens die door jagers zijn doodgeschoten of die dood zijn aangetroffen, en laboratoriumtests;
- d) de organisatie van nauwe samenwerking tussen biologen, jagers, jagersverenigingen, verenigingen voor natuurbehoud en veterinaire diensten (diergezondheid en volksgezondheid);
- e) de uitdunning van het wilde-varkensbestand en het afgeven van jachtvergunningen; de door de jagers in acht te nemen voorwaarden om verspreiding van de ziekte te voorkomen; de vastgestelde periode voor het uitdunnen van het wilde-varkensbestand omvat een uitroeiperiode gevolgd door een toezichtsperiode;
- f) de methode om wilde varkens die zijn doodgeschoten of die dood zijn aangetroffen, op te ruimen. In de eerste fase (uitroeiperiode) is de opruiming gebaseerd op vernietiging, onder toezicht van de bevoegde autoriteit. In de tweede fase (toezichtsperiode) vindt de opruiming plaats overeenkomstig de daarvoor door de bevoegde autoriteit vastgestelde voorschriften;
- g) het epizoötiologisch onderzoek dat met betrekking tot elk wild varken (geschoten of dood aangetroffen) wordt verricht; dit onderzoek omvat met name het invullen van een vragenlijst betreffende de volgende gegevens:
 - het geografische gebied waar het dier dood is aangetroffen of is geschoten,
 - de datum waarop het dier is geschoten of dood is aangetroffen,
 - de persoon die het dier heeft gevonden of geschoten,
 - de leeftijd en het geslacht van het varken,
 - indien geschoten: symptomen voordat het dier is geschoten,
 - indien dood aangetroffen: de staat van het karkas,
 - de uitkomsten van laboratoriumtests;
- h) preventieve maatregelen ten aanzien van de bedrijven in het afgebakende besmette gebied, inclusief vervoer en verplaatsingen van dieren binnen, naar en van het gebied;

- i) de criteria voor het opheffen van de maatregelen om de ziekte in het afgebakende gebied uit te roeien en van de maatregelen ten aanzien van de bedrijven in dat gebied.”;

4. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 7 bis

Met het oog op de volledige coördinatie van alle maatregelen om klassieke varkenspest zo snel mogelijk uit te roeien en voor het uitvoeren van het epizootiologische onderzoek, wordt een crisiseenheid opgericht.

De algemene voorschriften inzake de nationale crisiseenheden en de communautaire crisiseenheid zullen door de Raad, op voorstel van de Commissie, worden vastgesteld.”;

5. in artikel 8, lid 2, wordt de tweede alinea vervangen door:

„Wanneer een vergunning wordt gegeven om varkens af te voeren om te worden geslacht, dient de bevoegde autoriteit erop toe te zien dat ten aanzien van het afvoeren en het slachten van de varkens aan de in artikel 9, lid 4, onder f), i), vastgestelde eisen wordt voldaan, en moet het van de betrokken varkens afkomstige vlees voldoen aan het bepaalde in artikel 9, lid 4, onder g).”;

6. artikel 9 wordt vervangen door:

„Artikel 9

1. Zodra de diagnose van klassieke varkenspest bij varkens op een bedrijf officieel is bevestigd, stelt de bevoegde autoriteit een beschermingsgebied in met een straal van ten minste 3 km en een toezichtsgebied met een straal van ten minste 10 km rond de plaats waar de uitbraak zich heeft voorgedaan.

2. Bij de instelling van de gebieden houdt de bevoegde autoriteit rekening met

- a) de resultaten van de overeenkomstig artikel 7 verrichte epidemiologische onderzoeken;
- b) de beschikbare serologische gegevens;
- c) de geografische situatie, met name de natuurlijke grenzen;
- d) de ligging en nabijheid van de bedrijven;
- e) bestaande handelsstromen in opfok- en slachtvarkens en de aanwezigheid van slachthuizen;
- f) de aanwezige controlevoorzieningen alsmede de aard van de bestrijdingsmaatregelen die worden toegepast, ongeacht of het slachten al dan niet in de besmette ruimten plaatsvindt.

3. Indien een dergelijk gebied delen van het grondgebied van verscheidene Lid-Statens omvat, werken de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Statens samen om het gebied in te stellen.

4. In het beschermingsgebied gelden de volgende maatregelen:

- a) alle bedrijven worden zo spoedig mogelijk geïnventariseerd; na de instelling van het gebied worden deze bedrijven binnen zeven dagen door een officiële dierenarts bezocht;
- b) verplaatsing en vervoer van varkens over openbare of particuliere wegen worden verboden; dit verbod geldt niet voor de doorvoer van varkens over de weg of per trein, op voorwaarde dat de dieren niet worden uitgeladen en dat nergens halt wordt gehouden. Er kan evenwel, volgens de procedure van artikel 16, van deze bepalingen worden afgeweken voor slachtvarkens van buiten het beschermingsgebied die op weg zijn naar een in dat gebied gelegen slachthuis;
- c) vrachtwagens en andere voertuigen en uitrusting voor het vervoer van varkens of ander vee en van mogelijkerwijze besmet materiaal (zoals voeder, mest, drijfmest, enz.), die binnen het beschermingsgebied worden gebruikt, mogen
 - i) een bedrijf binnen het beschermingsgebied,
 - ii) het beschermingsgebied,
 - iii) een slachthuis

niet verlaten zonder te zijn gereinigd en ontsmet overeenkomstig de door de bevoegde autoriteit vastgestelde voorschriften. In deze voorschriften is met name bepaald dat geen enkele vrachtwagen of geen enkel voertuig waarmee varkens zijn vervoerd, het gebied mag verlaten zonder door de bevoegde autoriteit te zijn geïnspecteerd;

- d) dieren van een andere soort mogen niet in of buiten een bedrijf worden gebracht zonder toestemming van de bevoegde autoriteit;
- e) elk geval van varkenssterfte of -ziekte op een bedrijf wordt gesignaleerd aan de bevoegde autoriteit die de nodige onderzoeken verricht om de eventuele besmetting met klassieke varkenspest te constateren;
- f) varkens mogen niet buiten het bedrijf waar zij worden gehouden, worden gebracht binnen 21 dagen na voltooiing van de in artikel 10 bedoelde voorlopige reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden van het besmette bedrijf; na 21 dagen kan toestemming worden verleend om varkens buiten het betrokken bedrijf te brengen;
 - i) rechtstreeks naar een door de bevoegde autoriteit aangewezen slachthuis dat bij voorkeur gelegen is in het beschermingsgebied of het toezichtsgebied, op voorwaarde dat
 - alle varkens op het bedrijf onderzocht zijn;
 - de voor slachting te vervoeren varkens klinisch onderzocht zijn, waarbij onder meer de lichaamstemperatuur van een aantal varkens is gemeten;

- elk varken voorzien is van een oormerk;
- het vervoer plaatsvindt in door de bevoegde autoriteit verzegelde voertuigen.

De voor het slachthuis bevoegde autoriteit wordt in kennis gesteld van het voornemen om varkens naar dat slachthuis te verzenden.

Bij aankomst in het slachthuis worden de varkens gescheiden gehouden van andere varkens en apart geslacht. De voor het vervoer van de varkens gebruikte voertuigen en het materiaal worden onmiddellijk gereinigd en ontsmet.

Bij de keuringen vóór en na het slachten die in het aangewezen slachthuis worden uitgevoerd, dient de bevoegde autoriteit vooral te letten op mogelijke symptomen van besmetting met het klassieke varkenspestvirus;

- ii) in uitzonderlijke omstandigheden rechtstreeks naar een andere inrichting in het beschermingsgebied, op voorwaarde dat:
 - alle varkens op het bedrijf gecontroleerd zijn;
 - alle te vervoeren varkens klinisch onderzocht zijn, waarbij onder meer de lichaamstemperatuur van een aantal varkens is gemeten;
 - elk varken voorzien is van een oormerk;

- g) vers vlees van varkens als bedoeld in lid 4, onder f), wordt voorzien van het merkteken dat is vastgesteld in de bijlage bij Richtlijn 72/461/EEG van de Raad van 12 december 1972 inzake veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees (*), en wordt vervolgens behandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 4, lid 1, van Richtlijn 80/215/EEG van de Raad van 22 januari 1980 inzake veterinaire rechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vleesprodukten (**). Deze behandeling moet worden uitgevoerd in een door de bevoegde autoriteit aangewezen inrichting.

Voor de verzending van het vlees naar deze inrichting geldt dat de zending vóór vertrek en gedurende het hele vervoer verzegeld is.

Op een door bewijzen gestaafd verzoek van een Lid-Staat kunnen evenwel volgens de procedure van artikel 16 specifieke oplossingen worden gekozen, met name wat betreft het merken van het vlees en het latere gebruik ervan alsmede de bestemming van de behandelde produkten.

(*) PB nr. L 302 van 31. 12. 1972, blz. 24. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/662/EEG (PB nr. L 395 van 30. 12. 1989, blz. 13).

(**) PB nr. L 47 van 21. 2. 1980, blz. 4. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/662/EEG.

5. De in het beschermingsgebied geldende maatregelen blijven ten minste van kracht totdat:

- a) alle in artikel 10 vastgestelde maatregelen zijn uitgevoerd,
- b) bij de varkens op alle bedrijven:
 - i) een klinisch onderzoek is uitgevoerd waarbij geen symptomen zijn gevonden die kunnen wijzen op besmetting met klassieke varkenspest, en
 - ii) een serologisch onderzoek is uitgevoerd overeenkomstig de bijlagen I en IV, zonder dat daarbij antilichamen tegen het klassieke varkenspestvirus zijn gevonden.

De onder i) en ii) genoemde onderzoeken mogen pas 30 dagen nadat op het besmette bedrijf voorlopige reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden zijn uitgevoerd, worden verricht.

6. In de toezichtsgebieden gelden de volgende maatregelen:

- a) alle varkenshouderijen worden geïnventariseerd;
- b) het verplaatsen en vervoeren van varkens over openbare of particuliere wegen, met uitzondering van de toegangswegen tot de bedrijven, is verboden, tenzij daartoe toestemming is gegeven door de bevoegde autoriteit. Dit verbod geldt niet voor de doorvoer van varkens over de weg of per trein, op voorwaarde dat de dieren niet worden uitgeladen en dat nergens halt wordt gehouden;
- c) vrachtwagens en andere voertuigen en uitrusting voor het vervoer van varkens of ander vee en van mogelijkerwijze besmet materiaal (bij voorbeeld voeder, mest, drijfmest, enz.), die binnen het toezichtsgebied worden gebruikt, mogen dat gebied niet verlaten zonder te zijn gereinigd en ontsmet overeenkomstig de door de bevoegde autoriteit vastgestelde voorschriften;
- d) dieren van een andere soort mogen in de eerste zeven dagen na de instelling van het gebied niet in of buiten een bedrijf worden gebracht zonder toestemming van de bevoegde autoriteit;
- e) elk geval van varkenssterfte op een bedrijf moet worden gemeld aan de bevoegde autoriteiten die de nodige onderzoeken verrichten om de eventuele besmetting met klassieke varkenspest te constateren;
- f) varkens mogen niet buiten het bedrijf waar ze worden gehouden, worden gebracht binnen zeven dagen na uitvoering van de in artikel 10 bedoelde voorlopige reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden van het besmette bedrijf; na zeven dagen kan toestemming worden verleend om varkens buiten het betrokken bedrijf te brengen:
 - i) rechtstreeks naar een door de bevoegde autoriteit aangewezen slachthuis dat bij voorkeur gelegen is in het beschermingsgebied of het toezichtsgebied, op voorwaarde dat:
 - alle varkens op het bedrijf onderzocht zijn;

- de voor slachting te vervoeren varkens klinisch onderzocht zijn, waarbij onder meer de lichaamstemperatuur van een aantal varkens is gemeten;
- elk varken voorzien is van een oormerk;
- het vervoer plaatsvindt in door de bevoegde autoriteit verzegelde voertuigen.

De voor het slachthuis bevoegde autoriteit wordt in kennis gesteld van het voornemen om varkens naar dat slachthuis te verzenden.

Bij aankomst in het slachthuis worden deze varkens gescheiden gehouden van andere varkens en apart geslacht.

Bij de keuringen vóór en na het slachten die in het aangewezen slachthuis worden uitgevoerd, dient de bevoegde autoriteit vooral te letten op mogelijke symptomen van besmetting met het klassieke-varkenspestvirus;

- ii) in uitzonderlijke omstandigheden rechtstreeks naar een andere inrichting in het beschermingsgebied of het toezichtsgebied, op voorwaarde dat:

- alle varkens op het bedrijf onderzocht zijn;
- alle te vervoeren varkens klinisch onderzocht zijn, waarbij onder meer de lichaamstemperatuur van een aantal varkens is gemeten;
- elk varken voorzien is van een oormerk.

De voor het vervoer van deze varkens gebruikte vrachtwagens en andere voertuigen en uitrusting moeten na elke rit worden gereinigd en ontsmet;

- g) vers vlees van de in lid 6, onder f), bedoelde varkens wordt voorzien van het merkteken dat is vastgesteld in de bijlage bij Richtlijn 72/461/EEG, en wordt vervolgens behandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 4, lid 1, van Richtlijn 80/215/EEG. Deze behandeling moet worden uitgevoerd in een door de bevoegde autoriteit aangewezen inrichting.

Voor de verzending van het vlees naar deze inrichting geldt dat de zending vóór vertrek en gedurende het hele vervoer verzegeld is.

Op een door bewijzen gestaafd verzoek van een Lid-Staat kunnen evenwel volgens de procedure van artikel 16 specifieke oplossingen in aanmerking worden genomen, met name wat betreft het merken van het vlees en het latere gebruik ervan alsmede de bestemming van de behandelde producten.

7. De in het beschermingsgebied geldende maatregelen blijven ten minste van kracht totdat:

- a) alle in artikel 10 vastgestelde maatregelen zijn uitgevoerd,

- b) bij de varkens op alle bedrijven een klinisch onderzoek is uitgevoerd waarbij geen symptomen zijn gevonden die kunnen wijzen op besmetting met klassieke varkenspest,

- c) een serologisch onderzoek is uitgevoerd zonder dat daarbij antilichamen tegen het klassieke-varkenspestvirus zijn gevonden; dit onderzoek vindt plaats aan de hand van een volgens de procedure van artikel 16 te bepalen representatieve steekproef van bedrijven.

De onder b) en c) genoemde onderzoeken mogen pas 15 dagen nadat op het besmette bedrijf voorlopige reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden zijn uitgevoerd, worden verricht.

8. In afwijking van het bepaalde in lid 4, onder f), en in lid 6, onder f), mag de bevoegde autoriteit toestaan dat varkens buiten een bedrijf worden gebracht, naar een destructiebedrijf om daar te worden gedestruëerd, of naar een andere plaats om daar te worden gedood en vervolgens te worden verbrand of begraven. Deze dieren moeten steekproefsgewijs worden onderzocht op de aanwezigheid van het klassieke-varkenspestvirus, waarbij de in bijlage IV vastgestelde criteria voor het nemen van bloedmonsters in acht moeten worden genomen.

De nodige voorzorgen moeten worden genomen om verspreiding van het virus ten gevolge van dit vervoer te voorkomen, met name door het reinigen en ontsmetten van de vrachtwagens na elke rit.

9. Indien de in lid 4, onder f), en lid 6, onder f), vastgestelde verbodsbepalingen langer dan 30 dagen worden gehandhaafd in verband met nieuwe ziektegevallen, en indien als gevolg daarvan het verder onderbrengen van de varkens problemen oplevert, kan de bevoegde autoriteit, indien de eigenaar een met redenen omkleed verzoek daartoe heeft ingediend, toestemming verlenen om de varkens van een bedrijf in het beschermingsgebied, respectievelijk het toezichtsgebied, af te voeren, op voorwaarde dat

- a) de officiële dierenarts de feiten heeft geconstateerd;
- b) alle varkens op het bedrijf zijn onderzocht;
- c) de af te voeren varkens klinisch zijn onderzocht, waarbij onder meer de lichaamstemperatuur van een aantal varkens is gemeten;
- d) elk varken is voorzien van een oormerk;
- e) het bedrijf van bestemming gelegen is in het beschermingsgebied of in het toezichtsgebied.

De nodige voorzorgen moeten worden genomen om verspreiding van het virus ten gevolge van dit vervoer te voorkomen, met name door het reinigen en ontsmetten van de vrachtwagens na elke rit.

10. De bevoegde autoriteit neemt de nodige maatregelen, inclusief de plaatsing van duidelijk zichtbare borden en affiches en de inschakeling van media zoals pers en televisie, om ervoor te zorgen dat alle personen

in de beschermingsgebieden en de toezichtsgebieden volledig op de hoogte zijn van de daar geldende beperkende maatregelen, en zij ziet erop toe dat deze maatregelen degelijk worden toegepast.”;

7. artikel 10 wordt vervangen door:

„Artikel 10

De Lid-Staten zien erop toe dat

- a) de aan te wenden ontsmettingsmiddelen en de concentraties waarin zij worden gebruikt officieel door de bevoegde autoriteit worden goedgekeurd;
- b) de reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden onder officieel toezicht worden verricht overeenkomstig
 - i) de instructies van de officiële dierenarts en
 - ii) de in bijlage V vastgestelde procedure voor het reinigen en ontsmetten van een besmet bedrijf.”;

8. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 10 bis

Wanneer in een slachthuis besmetting met klassieke varkenspest wordt bevestigd, ziet de bevoegde autoriteit erop toe dat:

- a) alle varkens in het slachthuis onmiddellijk worden geslacht;
- b) de karkassen en slachtafvallen van besmette en verontreinigde varkens onder officieel toezicht op zodanige wijze worden vernietigd dat het gevaar voor verspreiding van het klassieke-varkenspestvirus wordt voorkomen;
- c) de gebouwen en apparatuur, inclusief de voertuigen, worden gereinigd en ontsmet onder toezicht van de officiële dierenarts, overeenkomstig de door de bevoegde autoriteit vastgestelde instructies;
- d) een epidemiologisch onderzoek wordt verricht overeenkomstig artikel 7;
- e) ten vroegste 24 uur na voltooiing van de overeenkomstig het bepaalde onder c) uitgevoerde reinigings- en ontsmettingswerkzaamheden weer slachtvarkens in het slachthuis mogen worden binnengebracht.”;

9. artikel 14 wordt vervangen door:

„Artikel 14

1. De Lid-Staten zien erop toe dat:

- a) het gebruik van vaccins tegen klassieke varkenspest wordt verboden;
- b) manipulatie van het klassieke-varkenspestvirus voor onderzoek, diagnose en/of aanmaak van vaccin alleen plaatsvindt in erkende inrichtingen en laboratoria;

- c) opslag, levering, distributie en verkoop van klassieke-varkenspestvaccins op het grondgebied van de Gemeenschap plaatsvinden onder officiële controle.

2. In afwijking van het bepaalde in lid 1 inzake het gebruik van het klassieke-varkenspestvaccin, kan tot noodvaccinatie worden besloten wanneer besmetting met klassieke varkenspest is bevestigd en de ziekte zich dreigt te verspreiden. In dat geval dient de betrokken Lid-Staat bij de Commissie een plan voor noodvaccinatie in dat de volgende gegevens bevat:

- a) de ziektesituatie op grond waarvan noodvaccinatie wordt aangevraagd;
- b) de omvang van het geografische gebied waar de noodvaccinatie moet worden uitgevoerd;
- c) de categorieën en, bij benadering, het aantal te vaccineren varkens;
- d) het te gebruiken vaccin;
- e) de duur van de vaccinatiecampagne;
- f) de identificatie en registratie van de gevaccineerde dieren;
- g) de maatregelen met betrekking tot verplaatsingen van varkens en producten daarvan;
- h) andere met de noodsituatie verband houdende aspecten.

De Commissie onderzoekt het plan onmiddellijk in samenwerking met de betrokken Lid-Staat. Volgens de procedure van artikel 16 kan het plan voor noodvaccinatie worden goedgekeurd of kan worden gevraagd dat eerst de nodige wijzigingen en aanvullingen worden aangebracht, met name wat het merken betreft.

3. Wanneer noodvaccinatie wordt toegepast ziet de betrokken Lid-Staat erop toe dat:

- geen levende varkens uit het vaccinatiegebied worden afgevoerd, tenzij om onmiddellijk te worden geslacht in een door de bevoegde autoriteit aangewezen slachthuis dat gelegen is in het vaccinatiegebied of in de onmiddellijke nabijheid ervan;
- al het verse vlees, afkomstig van varkens die in het kader van het noodvaccinatieplan zijn gevaccineerd, van het in artikel 5 bis van Richtlijn 72/461/EEG vastgestelde stempel wordt voorzien en bij opslag en vervoer gescheiden wordt gehouden van vlees zonder dat stempel.

4. Lid 3 is van toepassing tijdens de gehele duur van de noodvaccinatie en gedurende ten minste zes maanden na voltooiing van de vaccinatiewerkzaamheden in het betrokken gebied.

Volgens de procedure van artikel 16 en voor het einde van de periode van zes maanden worden maatregelen genomen ten einde te verbieden

- a) dat seropositieve varkens buiten het bedrijf waarop zij worden gehouden, worden gebracht tenzij het gaat om een noodslachting;

- b) dat uit seropositieve zeugen geboren biggen buiten het bedrijf van oorsprong worden gebracht, tenzij om vervoerd te worden
- naar een slachthuis, om er onmiddellijk te worden geslacht,
 - naar een door de bevoegde autoriteit aangewezen bedrijf vanwaar zij rechtstreeks naar het slachthuis zullen worden gebracht,
 - naar een bedrijf nadat zij aan een serologische test op de aanwezigheid van antilichamen tegen het KVP-virus zijn onderworpen en negatief zijn bevonden.

5. Indien nodig stelt de Commissie voorschriften vast voor de aanmaak, de verpakking, de distributie en de aan te houden voorraden van klassieke-varkenspest-vaccins in de Gemeenschap.”;

10. artikel 14 bis wordt vervangen door:

„Artikel 14 bis

Veterinaire deskundigen van de Commissie kunnen, in samenwerking met de autoriteiten van de betrokken Lid-Staat en voor zover dat nodig is om een uniforme toepassing van deze richtlijn te garanderen, controles ter plaatse verrichten; de Commissie stelt de Lid-Staten in kennis van de resultaten van deze controles.

De Lid-Staat op het grondgebied waarvan een controle wordt verricht, verleent de deskundigen alle assistentie die nodig is om hun taak te vervullen.

De algemene bepalingen ter uitvoering van dit artikel worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 16.”;

11. het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 14 ter

1. Elke Lid-Staat stelt een rampenplan op, waarin wordt aangegeven welke nationale maatregelen moeten worden uitgevoerd in geval van een uitbraak van klassieke varkenspest.

12. bijlage I wordt vervangen door:

„BIJLAGE I

DIAGNOSTISCHE METHODEN VOOR DE BEVESTIGING VAN DE DIFFERENTIËLE
DIAGNOSE VAN KLASSIEKE VARKENSPEST

Met betrekking tot de methoden voor het diagnostiseren van klassieke varkenspest (KVP) gelden onderstaande richtsnoeren, normen en minimumcriteria, onverminderd de tijdsspanne die nodig is voor de ontwikkeling van de antilichamen.

A. BEMONSTERING

1. Voor virusisolatie en de opsporing van antigeen is het absoluut noodzakelijk te beschikken over monsters van de tonsillen en de milt. Bij voorkeur worden ten minste twee andere lymfweefsels bemonsterd, bij voorbeeld de lymfklieren voor en achter in de keelholte, de oorspeekslymfklieren of die van het mesenterium, en ook de kronkeldarm of de nier. Elk weefselmonster dient afzonderlijk in een plastic zak te worden verpakt en van een label te worden voorzien. De monsters moeten worden vervoerd en bewaard in een hermetisch gesloten verpakking. Zij mogen niet worden ingevroren maar dienen op koelkasttemperatuur te worden bewaard en onverwijld te worden onderzocht.

Dat plan voorziet in de beschikbaarstelling van adequate voorzieningen, apparatuur, personeel en materiaal, nodig voor de snelle en doeltreffende uitroeiing van de uitbraak. Het plan dient voor elke Lid-Staat een nauwkeurige raming te bevatten van de vaccinbehoefte voor het geval dat noodvaccinatie nodig zou blijken.

2. Bij het opstellen van de rampenplannen gelden mutatis mutandis de criteria die zijn vastgesteld bij Beschikking 91/42/EEG van de Commissie van 8 januari 1991 houdende vaststelling, overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn 90/423/EEG van de Raad, van de criteria die moeten worden toegepast bij het opstellen van de rampenplannen voor de bestrijding van mond- en klauwzeer (*).

De Commissie kan deze criteria overeenkomstig de procedure van artikel 16 wijzigen of aanvullen in verband met de specifieke aard van klassieke varkenspest.

3. De overeenkomstig de in lid 2 bedoelde criteria opgestelde plannen worden uiterlijk op 1 januari 1993 ingediend bij de Commissie.

4. De Commissie onderzoekt de plannen ten einde na te gaan of zij toereikend zijn om het gestelde doel te bereiken en stelt de betrokken Lid-Staat zo nodig voor wijzigingen aan te brengen, met name om te garanderen dat de plannen verenigbaar zijn met die van de andere Lid-Staten.

De Commissie keurt de, eventueel gewijzigde, plannen goed volgens de procedure van artikel 16.

De plannen kunnen nadien volgens dezelfde procedure worden gewijzigd of aangevuld om rekening te houden met de ontwikkeling van de situatie.

(*) PB nr. L 23 van 29. 1. 1991, blz. 29.”;

2. Bloedmonsters voor virusisolatie uit leucocyten dienen te worden genomen bij varkens met koorts of andere ziektesymptomen. Als anticoagulans moet EDTA of heparine worden gebruikt. De monsters dienen op koelkasttemperatuur te worden bewaard en onverwijld in het laboratorium te worden onderzocht.
3. Voor het opsporen van antilichamen als hulpmiddel voor de diagnose bij klinische ziekte-uitbraken of als controlemaatregel moeten bloedmonsters worden genomen van dieren die hersteld zijn van een vermoedelijke besmetting en van varkens waarvan bekend is dat zij met besmette of verdachte dieren in contact zijn geweest. Op dergelijke verdachte bedrijven moet een monster worden genomen bij de eerste 20 verdachte dieren en contactdieren en bij 25 % van de resterende dieren. Om te garanderen dat er een grote kans is dat de aanwezigheid van antilichamen wordt aangetoond, dient op elke eenheid van het bedrijf het bovengenoemde aantal monsters te worden genomen.

B. LABORATORIUMDIAGNOSE VAN KLASSIEKE VARKENSPEST

De laboratoriumdiagnose van KVP is vooral gebaseerd op het aantonen van virusantigeen, virus of antilichamen in organen of weefselvocht.

Indien de uitkomsten geen uitsluitel geven, moeten de tests met dezelfde monsters worden herhaald. Indien het vermoeden van een klinische besmetting blijft bestaan, moeten bij dezelfde dieren aanvullende monsters worden genomen.

Wanneer besmetting met KVP wordt vermoed, kunnen serologische tests voor het opsporen van antilichamen als hulpmiddel bij de diagnose worden gebruikt. Als geen virusantigeen kan worden aangetoond en het virus niet kan worden geïsoleerd bij monsters van dieren die ervan verdacht worden met KVP te zijn besmet of bij monsters afkomstig van bedrijven die in contact zijn geweest met gevallen van KVP, moeten de tests voor het opsporen van antilichamen worden uitgevoerd op bloedmonsters van dieren die van een vermoedelijke besmetting zijn hersteld of van dieren die vermoedelijk met de ziekte in contact zijn geweest.

1. Aantonen van virusantigeen

Het aantonen van virusantigeen in orgaanweefsel dient te gebeuren door directe kleuring met gemerkte antilichamen van cryostaatcoupes (tot 5 micron) van de tonsillen en van weefsel van andere organen als vermeld in A.1. Als reagens moet een met een fluorochroom, een enzym of biotine gemerkt pestivirusspecifiek polykonaal antiserum tegen KVP-virus worden gebruikt. Bij de test dienen de volgende voorschriften in acht te worden genomen:

- a) hyperimmuunserum moet worden bereid van varkens die vrij zijn van besmetting of waarvan het serum vrij is van antilichamen die de specificiteit of de kwaliteit van de reactie kunnen beïnvloeden;
- b) gemerkt immunoglobuline, bereid uit hyperimmuunserum tegen klassieke varkenspest als bedoeld onder a), moet een activiteitstitel hebben van ten minste 1:20, bepaald in met klassieke varkenspest besmette celcultures en bevestigd via controletests op weefselcoupes. De werkverdunding van het conjugaat dient een maximumsignaal te combineren met een minimale kleuring van de ondergrond.

Elk monster waarbij een specifieke reactie van het cytoplasma wordt geconstateerd, dient als positief te worden beschouwd ten aanzien van het pestivirus. In dat geval moeten verdere tests als omschreven in B.3 worden uitgevoerd.

2. Virusisolatie en identificatie in celcultures

- a) Voor het isoleren van virus uit weefselmonster worden gevoelige PK 15 celcultures of andere, even gevoelige cellijnen gebruikt. Een van een verdacht dier afkomstige orgaansuspensie in een verdunding 1:10 moet worden geïnoculeerd.
- b) Virusisolatie uit bloedmonsters, verzameld en behandeld als aangegeven in A.2, gebeurt door inoculatie van celcultures met een weer tot het oorspronkelijke bloedvolume aangevulde suspensie van witte bloedlichaampjes.
- c) Voor het opsporen van virusantigeen in het cytoplasma van geïnoculeerden moeten deze celcultures worden behandeld met gemerkt polykonaal antiserum. De kleuring moet worden toegepast met tussenpozen van 24 à 72 uur na de inoculatie.
- d) Op positieve cultures moeten differentiële diagnostische tests als omschreven in B.3 worden uitgevoerd. Als na de eerste passage van de celcultuur een negatief resultaat wordt verkregen, kunnen een tweede of zelfs meer passages nodig zijn om het virus te isoleren.

3. Identificatie van geïsoleerd pestivirus op basis van monoklonale antilichamen

- a) Duplicaten van cryostaatcoupes van weefsel of van celcultures die met polykonaal antiserum als omschreven in B.1 en B.2 een positieve reactie geven, moeten verder worden onderzocht aan de hand van gemerkte monoklonale antilichamen om het KVP-virus te kunnen onderscheiden van de virussen van bovine virusdiarree (BVD) en border disease (BD).

- b) Alleen monoklonale antilichamen die officieel zijn aanbevolen door het EG-referentielaboratorium voor klassieke varkenspest mogen worden gebruikt.
- c) De monoklonale antilichamen moeten op basis van de volgende criteria in vier groepen worden ingedeeld:

Groepnummer	Reactiviteit
1	Alle pestivirussen
2	Alle KVP-virussen
3	KVP-vaccinstammen
4	Alle BVD/BD-virussen

Voor de test mag per groep hetzij één enkel monoklonaal antilichaam, hetzij een mengsel van verschillende monoklonale antilichamen worden gebruikt, op voorwaarde dat het reactiviteitspectrum met het bovenstaande spectrum overeenkomt.

- d) De interpretatie op basis van de reactiepatronen kan als volgt worden samengevat:

Groep	Interpretatie
1 2 3 4	
+ + - -	Bevestiging KVP
+ + + -	KVP-vaccinstam
+ - - +	BVD/BD-virus
+ - - -	} Virus niet bepaald, verdere tests vereist.
+ + - +	
+ + + +	
- - - -	

C. OPSPORING VAN ANTILICHAMEN TEGEN KLASSIEKE-VARKENSPESTVIRUS

Het opsporen van antilichamen tegen KVP-virus in bloedmonsters heeft ten doel bij te dragen tot het diagnostiseren van varkenspest op bedrijven met varkens die klinische symptomen van deze ziekte vertonen of bij varkens waarvan wordt aangenomen dat ze met besmette varkens in contact zijn geweest. Voorts kan deze test worden verricht in het kader van het toezicht of voor controles van varkensbeslagen waarvan de gezondheidssituatie met betrekking tot varkenspest onbekend is.

Daartoe moeten de bloedmonsters aan de hand van een goedgekeurde test worden onderzocht.

De hierna volgende tests zijn goedgekeurd en bij de uitvoering ervan moeten ook de daartoe geeignende positieve en negatieve sera als controles worden gebruikt.

In een vergadering van vertegenwoordigers van de nationale laboratoria voor varkenspest (NLVP) moet worden bepaald welke virusstammen voor serologische tests worden goedgekeurd; deze virusstammen worden op verzoek aan de NLVP geleverd, zoals voorgeschreven door het referentielaboratorium voor klassieke varkenspest van de Europese Gemeenschap.

Alle toegepaste testprocedures moeten bevredigende resultaten geven bij gebruikmaking van de door het referentielaboratorium voor klassieke varkenspest van de Europese Gemeenschap geleverde KVP-referentiesera.

1. Virusneutralisatietest

Deze test is gebaseerd op de bepaling van een 50 % eindpunt. Na een vastgestelde incubatieperiode bij 37 °C worden de cultures geïnoculeerd met mengsels van verdund serum en een constante hoeveelheid virus. De resultaten zijn gebaseerd op de afwezigheid van enige virusvermeerdering die met een systeem van gemerkte antilichamen kan worden aangetoond. Zowel de neutralisatie-immunofluorescentietest (NIF) als de neutralisatie-peroxidase-gemerkte antilichaamreactie (NPLA) mag worden toegepast. Desgevraagd worden door het EG-referentielaboratorium voor KVP gedetailleerde protocollen beschikbaar gesteld.

Voor screening-doeleinden worden de sera aanvankelijk verdund in de verhouding 1:10. Als een volledige titratie moet worden uitgevoerd, worden tweevoudige verdunningen van het serum, beginnende met 1:10, aangelegd. Elke verdunning wordt vermengd met een gelijke hoeveelheid virussuspensie die $100 (\pm 0,5 \log_{10})$ infectieuze doses (TCID₅₀) bevat. Per verdunning worden ten minste twee cultures gebruikt. Na een passende incubatieperiode worden de celcultures gefixeerd en wordt het virusantigeen aan de hand van een immunologisch gemerkt systeem opgespoord. De resultaten worden weergegeven als de reciproke van de aanvankelijke serumverdunning waarbij 50 % van de geïnoculeerde celcultures geen specifieke binding vertoont. Tussen twee verdunningen wordt een eindpunt geïnterpoleerd.

2. De enzym-linked immunosorbent assay (ELISA)

Competitieve, blocking- en indirecte technieken kunnen worden gebruikt op elk daarvoor geschikt oppervlak.

Het verdient aanbeveling gebruik te maken van tests waarbij kruisreacties met BVD en andere pestivirussen tot een minimum worden beperkt. De test moet evenwel de zekerheid bieden dat elke besmetting met KVP, in elk stadium van de immunrespons op de besmetting, wordt geïdentificeerd.

Antigeen

Het antigeen moet worden afgeleid van of overeenkomen met de virusproteïnen van een van de aanbevolen KVP-virusstammen. De voor de bereiding van het antigeen gebruikte cellen moeten vrij zijn van elke andere pestivirusbesmetting.

Antisera

Polyklonale antisera voor competitieve of blockingtests moeten worden aangemaakt door varkens of konijnen te besmetten met een van de aanbevolen KVP-virusstammen of met de gelapiniseerde C-stam. Monoklonale antilichamen moeten gericht zijn tegen of overeenkomen met een immunodominante virusproteïne van KVP-virus. Bij indirecte tests moet gebruik worden gemaakt van een antivarkensimmunoglobulinereagens waarmee zowel IgG als IgM kan worden aangetoond.

De gevoeligheid van de ELISA moet zodanig zijn dat elk serum dat bij de neutralisatietest een reactie vertoont, en de door het EG-referentielaboratorium voor KVP geleverde positieve referentiesera positief reageren.

De ELISA mag alleen worden gebruikt met serum- of plasmamonsters van individuele varkens.

Als de toegepaste ELISA-test niet specifiek is voor KVP, moeten positieve monsters verder worden onderzocht aan de hand van de in E omschreven differentiële tests.

D. EVALUATIE VAN DE RESULTATEN VAN DE LABORATORIUMPROEVEN

1. Besmetting met KVP kan worden bevestigd wanneer de aanwezigheid van KVP-virusantigeen in orgaanweefsel of celcultures na virusisolatie uit weefselcoupes is aangetoond door toepassing van de onder B.1, 2 en 3 beschreven technieken, tenzij blijkt dat de reactie moet worden toegeschreven aan vaccivirus, zoals bedoeld onder B.3. Het vermoeden van besmetting met KVP wordt door het aantonen van BVD/BD-antigeen volgens de onder B.3 omschreven test weerlegd, tenzij er andere redenen zijn om dat vermoeden te staven.

Bij ongewone of onverwachte resultaten van monoklonale typering volgens de onder B.3 omschreven methode moeten de betrokken pestiviruisolaten als niet-bepaald worden aangemerkt en moet het beslag waarvan het monster afkomstig is, in afwachting van verder onderzoek, als verdacht worden beschouwd; dit onderzoek kan met name bestaan uit het karakteriseren van het virus in een referentielaboratorium en het uitvoeren van serologische onderzoeken in het beslag waaruit het monster afkomstig is.

2. Indien tegen klassieke-varkenspestivirus gerichte antilichamen worden aangetroffen, moet het desbetreffende beslag als van besmetting verdacht worden beschouwd.
 - a) Om het door het vinden van antilichamen ontstane vermoeden van KVP te weerleggen, moet aan de hand van de onder E beschreven test een onderscheid worden gemaakt tussen tegen KVP-virus gerichte antilichamen die mogelijk door andere pestivirussen zijn geïnduceerd en antilichamen van het KVP-virus. Alle oorspronkelijke monsters moeten daartoe worden onderzocht met behulp van de differentiële test.
 - b) Indien op basis van de eerste differentiële test het vermoeden niet kan worden weerlegd, dient uiterlijk 30 dagen later een tweede test te worden verricht om een eventuele uitbreiding van de besmetting op te sporen. Met betrekking tot de bemonstering van de dieren op een verdacht bedrijf gelden de volgende voorschriften: monsters moeten worden genomen bij de eerste 20 varkens en bij 25 % van de overige varkens.

3. Interpretatie van de uitkomsten van het serologisch onderzoek

Bij een virusneutralisatietiter $\geq 1/10$ bij ten minste één varken, waarbij bovendien op klinische of epizootiologische gronden besmetting met de ziekte moet worden vermoed, dient een positieve diagnose te worden gesteld. Bij een titer $\geq 1/10$ bij ten minste één varken, evenwel zonder klinische of epizootiologische aanwijzingen van een mogelijke besmetting, bestaat toch het vermoeden van besmetting en moet worden overgegaan tot het stellen van een differentiële diagnose.

Dezelfde criteria moeten worden gehanteerd voor elk varken waarbij de ELISA-test een positief resultaat oplevert.

E. SEROLOGISCHE TESTS VOOR HET STELLEN VAN DE DIFFERENTIËLE DIAGNOSE TEN AANZIEN VAN HET KLASSIEKE-VARKENSPESTVIRUS EN ANDERE PESTIVIRUSSEN

1. Tests voor het stellen van de differentiële diagnose ten aanzien van KVP en andere pestivirusbesmettingen zijn gebaseerd op parallel uitgevoerde titraties van de sera met stammen van zowel KVP- als BVD/BD-virus, waarbij volledig vergelijkbare methoden worden gebruikt.

De te gebruiken stammen van het KVP- en BVD/BD-virus moeten officieel zijn goedgekeurd (zie C). Om elk vermoeden van besmetting met KVP uit te sluiten dienen de bloedmonsters onderzocht te worden aan de hand van vergelijkende eindpunttitraties op neutraliserende antilichamen tegen KVP-virus en BVD/BD-virus.

Bij blocking-ELISA kan gebruik worden gemaakt van een vergelijking tussen de blocking-percentages met KVP-antigeen enerzijds en BVD/BD-antigeen anderzijds.

2. De uitkomsten van de vergelijkende serologische tests met referentiestammen van KVP-virus en andere pestivirussen moeten als volgt worden geïnterpreteerd:

- a) als uit de vergelijkende tests blijkt dat meer dan één varken antilichamen heeft gevormd tegen KVP-virus, maar niet tegen andere pestivirussen, moet de uitkomst als positief voor KVP worden beschouwd;
- b) als uit de vergelijkende tests blijkt dat bij meer dan één varken de titer ten aanzien van KVP-virus gelijk is aan of hoger ligt dan die ten aanzien van andere pestivirussen, moet besmetting met KVP worden vermoed en moet met betrekking tot de differentiatie als volgt te werk worden gegaan:
 - de varkens waarbij de neutralisatietiter ten aanzien van KVP-virus gelijk is aan of hoger ligt dan die ten aanzien van andere pestivirussen, moeten worden geslacht. De weefsels van de betrokken varkens en, als zij drachtig zijn, de foetussen moeten overeenkomstig de in B.1, 2 of 3 omschreven procedures op KVP-antigeen of -virus worden onderzocht;
 - als virusantigeen van KVP of KVP-virus wordt ontdekt, moet de besmetting met KVP worden bevestigd;
 - als aan de hand van het in het tweede streepje omschreven onderzoek geen KVP-antigeen of -virus wordt gevonden, wordt het bedrijf als verdacht beschouwd totdat een tweede serie bloedmonsters die ten minste 30 dagen later zijn genomen, aan een nieuw vergelijkend onderzoek is onderworpen;
 - als uit dit tweede vergelijkend onderzoek blijkt dat bij alle dieren de neutralisatietiter ten aanzien van BVD/BD-virus aanzienlijk (ten minste viermaal) hoger ligt dan die ten aanzien van KVP-virus, dient het vermoeden als weerlegd te worden beschouwd;
 - als bij een of meer varkens ten aanzien van KVP-virus een titer wordt gevonden die gelijk is aan of hoger ligt dan die ten aanzien van BVD/BD-virus, dient de uitkomst als positief voor KVP te worden beschouwd;
- c) indien op grond van de BVD/BD-titers de mogelijkheid van klassieke varkenspest niet kan worden uitgesloten, moet het bedrijf als verdacht worden beschouwd en moet ten minste 30 dagen later opnieuw een onderzoek worden verricht.

F. DIFFERENTIËLE DIAGNOSE VAN AFRIKAANSE VARKENSPEST (AVP)

Door alleen klinisch onderzoek of post-mortem-onderzoek kan AVP niet van KVP worden onderscheiden; met beide ziekten moet rekening worden gehouden bij het stellen van een differentiële diagnose van elk acuut met koorts en bloedingen gepaard gaand ziektesyndroom bij varkens.

Laboratoriumtests zijn volstrekt noodzakelijk om de twee ziekten van elkaar te onderscheiden. Een positieve diagnose in een land dat vrij is van AVP moet gebaseerd zijn op isolatie en identificatie van AVP-virus.

De laboratoriumdiagnose van AVP dient vooral gebaseerd te zijn op het aantonen van virus, virusantigeen of antilichamen in organen en weefselvocht.

Wanneer bij ten minste twee tests met monsters van dieren die ervan verdacht worden met AVP te zijn besmet of met materiaal afkomstig van bedrijven die in contact zijn geweest met gevallen van AVP, de resultaten geen uitsluitel geven of negatief zijn, moet bijkomend materiaal worden verzameld op hetzelfde bedrijf en van dieren die met de ziekte in contact zijn geweest.

1. Aantonen van virusantigeen

Voor het aantonen van virusantigeen wordt de directe immunofluorescentiemethode of een andere daarvoor geschikte methode toegepast op dunne cryostaatcoupes van orgaanweefsel, op uitstrijkjes of op sediment van leucocytencultures. De toegepaste tests zijn dezelfde als voor KVP, met dien verstande dat reagentia worden gebruikt die specifiek zijn voor AVP.

2. Virusisolatie en -identificatie

a) Haemadsorptietest (HAD)

Voor de uitvoering van deze test worden primaire varkensleucocytencultures geïnoculeerd met de bereide 10 % weefselsuspensies of met bloed dat ter plaatse is verzameld bij verdachte varkens, of kunnen leucocytencultures worden bereid uit bloed van koortsige varkens die in het laboratorium zijn geïnoculeerd, of uit bloed dat ter plaatse is verzameld. Haemadsorptie houdt in dat een groot aantal varkenserytrocyten zich vasthecht aan de oppervlakte van besmette cellen en vormt de bevestiging van de diagnose van AVP.

b) Inoculatie bij varkens

Met gelijke delen van elke 10 % weefselsuspensie wordt een verzamelsuspensie bereid en 2 ml daarvan wordt intramusculair geïnoculeerd bij vier varkens: twee van die varkens moeten tegen klassieke varkenspest zijn ingeënt, de andere twee mogen niet zijn ingeënt. Gedurende ten hoogste 21 dagen worden de varkens dagelijks onderzocht op een stijging van de rectale temperatuur en op een begin van klinische symptomen. Bij koorts worden bloedmonsters genomen ten behoeve van leucocytencultures voor de HAD-test („autoroset”-methode en inoculatie van primaire varkensleucocytencultures). Wanneer geen klinische symptomen worden geconstateerd moeten na de observatieperiode van 21 dagen bloedmonsters worden genomen voor de opsporing van antilichamen.

G. OPSPORING VAN DOOR AVP-VIRUS GEÏNDUCEERDE ANTILICHAMEN IN SERUM EN IN WEEFSELVOCHT

De opsporing van antilichamen in serummonsters of in weefselvocht is een hulpmiddel bij de diagnose van AVP op bedrijven met varkens die klinische ziektesymptomen vertonen welke de aanwezigheid van de ziekte doen vermoeden of bij varkens die geacht worden met door AVP besmette varkens in contact te zijn geweest. Antilichamen kunnen ook worden opgespoord ten behoeve van het toezicht of voor een algemene controle van beslagen waarvan de gezondheidssituatie met betrekking tot AVP onbekend is.

De monsters moeten in dat geval met behulp van een goedgekeurde test worden onderzocht.

De volgende tests zijn goedgekeurd voor gebruik en moeten worden verricht met de daartoe geëigende positieve en negatieve sera als controle.

- a) Indirecte immunofluorescentietest (IIFT).
- b) ELISA.”;

13. de volgende bijlagen IV en V worden toegevoegd:

„BIJLAGE IV

CONTROLE VAN VARKENS IN BESCHERMINGSGEBIEDEN EN TOEZICHTSGEBIEDEN DOOR MIDDEL VAN SEROLOGISCHE TESTS VOOR DE OPSPORING VAN ANTILICHAMEN TEGEN HET KLASSEKE-VARKENSPESTVIRUS

Bij de vaststelling van het programma inzake serologische tests wordt rekening gehouden met de wijze waarop klassieke varkenspest wordt overgedragen en met de wijze waarop de varkens worden gehouden, bij voorbeeld individueel of in een groep.

1. Serologische tests van in een groep gehouden varkens

Een groep bestaat uit ten minste twee varkens die rechtstreeks met elkaar contact hebben.

Bemonstering van groepen

- indien de groep bestaat uit ten hoogste 20 varkens — twee varkens; wanneer de groep bestaat uit een zeug met biggen, wordt alleen de zeug bemonsterd;
- indien de groep bestaat uit meer dan 20 varkens — twee varkens + 5 % van de overige varkens.

Alle groepen moeten worden bemonsterd.

2. Serologische tests van individueel gehouden varkens: het betreft hier varkens die dicht bij elkaar worden gehouden zonder dat zij rechtstreeks contact met elkaar hebben, bij voorbeeld zogende zeugen.

Bemonsteringsprocedure

Aantal varkens	Te onderzoeken varkens
Minder dan 20	allemaal
20 — 100	20 + 20 % van de overige varkens
meer dan 100	20 + 10 % van de overige varkens (met een minimum van 36 dieren)

*BIJLAGE V***PROCEDURE VOOR HET REINIGEN EN ONTSMETTEN VAN EEN BESMET BEDRIJF****I. VOORLOPIGE REINIGING EN ONTSMETTING**

- a) Zodra de varkensskarkassen zijn afgevoerd om te worden vernietigd, worden alle delen van het bedrijfsterrein waar de varkens waren gehuisvest en alle delen van andere gebouwen, van de erven, enz. die tijdens het slachten of de post-mortem-keuring zijn verontreinigd, besproeid met ontsmettingsmiddelen die overeenkomstig artikel 10 zijn goedgekeurd.
- b) Tijdens het slachten of tijdens de post-mortem-keuring gevallen weefselresten of gemorst bloed, alsmede de verontreinigingen van gebouwen, erven, instrumenten, enz., moeten zorgvuldig worden verzameld en samen met de karkassen worden vernietigd.
- c) Het gebruikte ontsmettingsmiddel moet ten minste 24 uur op het behandelde oppervlak aanwezig blijven.

II. DEFINITIEVE REINIGING EN ONTSMETTING

- a) Vet en vuil moeten van alle oppervlakken worden verwijderd door middel van een ontvettingsmiddel en vervolgens moeten de oppervlakken worden gewassen met koud water.
- b) Nadat met koud water is gewassen overeenkomstig het bepaalde onder a), moet alles opnieuw met een reinigingsmiddel worden besproeid.
- c) Na zeven dagen moeten de gebouwen opnieuw met een ontvettingsmiddel worden behandeld, worden gespoeld met koud water, worden besproeid met een ontsmettingsmiddel en opnieuw worden gespoeld met koud water.
- d) Mest en strooisel moet worden opgestapeld om te laten broeien, worden besproeid met een ontsmettingsmiddel en gedurende 42 dagen blijven liggen. Drijfmest blijft normaal opgeslagen gedurende 42 dagen na de laatste toevoeging van besmet materiaal. Deze periode kan worden verlengd indien de drijfmest zwaar is verontreinigd.”.

Artikel 2

De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 juli 1992 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 3

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 11 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

P. BUKMAN

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 11 december 1991

tot wijziging van Richtlijn 80/1095/EEG en van Beschikking 80/1096/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met klassieke varkenspest

(91/686/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie (1),

Gezien het advies van het Europese Parlement (2),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (3),

Overwegende dat in Richtlijn 80/1095/EEG (4), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 87/487/EEG (5), voorschriften zijn vastgesteld om het grondgebied van de Gemeenschap vrij van klassieke varkenspest te maken en te houden;

Overwegende dat bij Beschikking 80/1096/EEG (6), laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 87/488/EEG (7), financiële maatregelen van de Gemeenschap zijn vastgesteld voor de uitroeiing van klassieke varkenspest;

Overwegende dat, als gevolg van de maatregelen voor de uitroeiing van klassieke varkenspest, de gezondheidssituatie van de varkensstapel op het grondgebied van de Gemeenschap geleidelijk is verbeterd; dat dank zij deze verbetering bepaalde gebieden (regio's of Lid-Staten) als officieel vrij van varkenspest of vrij van varkenspest konden worden erkend;

Overwegende dat een van de doelstellingen, namelijk het grondgebied van de Gemeenschap vrij te houden van

klassieke varkenspest, in grote gebieden is bereikt; dat met deze situatie rekening moet worden gehouden en dat Richtlijn 80/1095/EEG en Beschikking 80/1096/EEG dienovereenkomstig moeten worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

In artikel 12, lid 2, van Richtlijn 80/1095/EEG wordt de datum „1 juli 1993” vervangen door „1 juli 1992”.

Artikel 2

Aan artikel 2, lid 1, van Beschikking 80/1096/EEG wordt de volgende zin toegevoegd: „De deelneming van de Gemeenschap wordt evenwel beperkt tot de vóór 1 juli 1992 ten uitvoer gelegde maatregelen.”.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 11 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

P. BUKMAN

(1) PB nr. C 226 van 31. 8. 1991, blz. 19.

(2) PB nr. C 326 van 16. 12. 1991.

(3) Advies uitgebracht op 28 november 1991 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

(4) PB nr. L 325 van 1. 12. 1980, blz. 1.

(5) PB nr. L 280 van 3. 10. 1987, blz. 24.

(6) PB nr. L 325 van 1. 12. 1980, blz. 5.

(7) PB nr. L 280 van 3. 10. 1987, blz. 26.

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 11 december 1991

tot wijziging van de Richtlijnen 64/432/EEG, 72/461/EEG en 80/215/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met varkenspest

(91/687/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat in Richtlijn 64/432/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/499/EEG ⁽⁵⁾, met name wordt bepaald aan welke voorwaarden ten aanzien van klassieke varkenspest moet worden voldaan door levende varkens die voor het intracommunautaire handelsverkeer zijn bestemd;

Overwegende dat in Richtlijn 72/461/EEG van de Raad van 12 december 1972 inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees ⁽⁶⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/226/EEG ⁽⁷⁾, wordt bepaald aan welke voorwaarden ten aanzien van klassieke varkenspest vers vlees van varkens dat voor het intracommunautaire handelsverkeer is bestemd moet voldoen;

Overwegende dat in Richtlijn 80/215/EEG van de Raad van 22 januari 1980 inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vleesprodukten ⁽⁸⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/662/EEG ⁽⁹⁾, met name wordt bepaald aan welke voorwaarden ten aanzien van klassieke varkenspest vleesprodukten die voor het intracommunautaire handelsverkeer zijn bestemd moeten voldoen;

Overwegende dat de tenuitvoerlegging van de maatregelen voor de uitroeiing van klassieke varkenspest heeft geresulteerd in een geleidelijke verbetering van de gezondheidssituatie van de varkensstapel op het grondgebied van de Gemeenschap;

Overwegende dat, nu een van de doelstellingen, namelijk het grondgebied van de Gemeenschap vrij te houden van klassieke varkenspest, in grote gebieden is bereikt, met deze situatie rekening moet worden gehouden en de Richtlijnen 64/432/EEG, 72/461/EEG en 80/215/EEG derhalve moeten worden gewijzigd;

Overwegende dat het in dit verband dienstig is het type van garanties, vastgesteld in artikel 4 ter van Richtlijn 64/432/EEG en in artikel 13 bis van Richtlijn 72/461/EEG, niet uit te breiden en de in artikel 10 van Richtlijn 80/215/EEG vastgestelde maatregelen op te schorten,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 64/432/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. in artikel 2
 - a) worden in de tweede regel van punt j), ii), de woorden „van varkenspest,” geschrapt;
 - b) worden de punten p), q) en r) geschrapt;
2. in artikel 3
 - a) wordt in de inleidende zin van lid 2, onder b), het woord „varkenspest” geschrapt;
 - b) worden in lid 2, onder b), i), de woorden „varkenspest of” geschrapt;
 - c) wordt het bepaalde in lid 2, onder b), ii), geschrapt;
 - d) wordt in lid 2, onder c), ii), het woord „varkenspest” geschrapt;
 - e) wordt de eerste zin van lid 4 vervangen door:
„4. Fok- en gebruiksvarkens moeten bovendien afkomstig zijn van een brucellosevrij varkensbeslag.”;
3. in artikel 4 ter wordt „31 december 1991” vervangen door „1 juli 1992”;

(1) PB nr. C 226 van 3. 8. 1991, blz. 20.

(2) PB nr. C 326 van 16. 12. 1991.

(3) Advies uitgebracht op 28 november 1991 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

(4) PB nr. 121 van 29. 7. 1964, blz. 1977/64.

(5) PB nr. L 268 van 24. 9. 1991, blz. 107.

(6) PB nr. L 302 van 31. 12. 1972, blz. 28.

(7) PB nr. L 134 van 29. 5. 1991, blz. 45.

(8) PB nr. L 47 van 21. 2. 1980, blz. 4.

(9) PB nr. L 395 van 30. 12. 1989, blz. 13.

4. met ingang van 1 juli 1992 wordt artikel 4 ter vervanging door:

„Artikel 4 ter

Onverminderd de in deze richtlijn vastgestelde maatregelen in verband met klassieke varkenspest dient elke Lid-Staat erop toe te zien dat varkens die van zijn grondgebied naar het grondgebied van een andere Lid-Staat worden verzonden, niet afkomstig zijn van een bedrijf of uit een gebied waarvoor beperkende maatregelen gelden in verband met klassieke varkenspest, overeenkomstig Richtlijn 80/217/EEG van de Raad van 22 januari 1980 tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest (*).

(*) PB nr. L 47 van 21. 2. 1980, blz. 11.”;

5. in bijlage F, model III, onder V, wordt punt c) geschrapt. De punten d), e), f) en g) worden respectievelijk c), d), e) en f).

Artikel 2

Richtlijn 72/461/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. in artikel 13 bis, lid 3, eerste alinea, wordt „31 december 1991” vervangen door „1 juli 1992”;
2. het volgende punt wordt toegevoegd aan artikel 3:
„e) Ten aanzien van het vlees mogen geen veterinairrechtelijke beperkende maatregelen worden vastgesteld overeenkomstig Richtlijn 80/217/EEG van de Raad van 22 januari 1980 tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest (*).

(*) PB nr. L 47 van 21. 2. 1980, blz. 11.”.

Artikel 3

Artikel 10 van Richtlijn 80/215/EEG vervalt.

Artikel 4

De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 januari 1992 aan artikel 1, punt 3, en artikel 2, punt 1, en uiterlijk op 1 juli 1992 aan de overige bepalingen van deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 11 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

P. BUKMAN

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 11 december 1991

tot wijziging van Richtlijn 72/462/EEG inzake gezondheidsvraagstukken en veterinairerechtelijke vraagstukken bij de invoer van runderen, varkens, schapen en geiten, van vers vlees of van vleesprodukten uit derde landen

(91/688/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat in Richtlijn 72/462/EEG ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/266/EEG ⁽⁵⁾, met name wordt bepaald aan welke voorwaarden ten aanzien van klassieke varkenspest moet worden voldaan bij invoer van levende varkens, vers vlees van varkens en varkensvleesprodukten uit derde landen;

Overwegende dat, gezien de verbeterde gezondheidssituatie in de Gemeenschap ten aanzien van klassieke varkenspest en de beëindiging van de systematische inenting tegen deze ziekte, de bestaande voorwaarden voor de invoer van levende varkens, vers vlees van varkens en varkensvleesprodukten moeten worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 72/462/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. de volgende leden worden aan artikel 6 toegevoegd:

„4. Ten aanzien van klassieke varkenspest geldt dat de varkens afkomstig moeten zijn van het grondgebied van een derde land dat:

- sedert ten minste twaalf maanden vrij is van klassieke varkenspest;
- in de voorbije twaalf maanden geen vaccinatie heeft toegestaan;

— op zijn grondgebied geen varkens binnenlaat die minder dan twaalf maanden tevoren zijn ingeënt.

5. In afwijking van lid 4 kan volgens de procedure van artikel 29 worden besloten de invoer toe te staan van varkens die komen uit een bepaald deel van het grondgebied van een derde land, op voorwaarde dat inenting tegen klassieke varkenspest verboden is op het gehele grondgebied van dat land en het deel van het grondgebied van het betrokken derde land aan de in lid 4 vastgestelde voorwaarden voldoet.

6. In afwijking van lid 4 kan, wanneer klassieke varkenspest uitbreekt in een derde land dat voldoet aan de voorwaarden van lid 4, volgens de procedure van artikel 29 worden besloten dat de periode van twaalf maanden als bedoeld in lid 4, eerste streepje, tot zes maanden wordt teruggebracht indien:

- a) een uitbraak of een aantal uit epizootologisch oogpunt met elkaar verbonden uitbraken binnen een geografisch beperkt gebied voorkomen, en
- b) de uitbraak of uitbraken binnen drie maanden en zonder gebruikmaking van vaccinatie volledig zijn uitgeroeid.”;

2. het volgende punt wordt aan artikel 14, lid 2, toegevoegd:

„c) waar ten minste in de voorbije twaalf maanden geen geval van klassieke varkenspest is ontdekt, waar ten minste in de voorbije twaalf maanden vaccinatie tegen klassieke varkenspest niet is toegestaan en waar in de voorbije twaalf maanden geen enkel varken is ingeënt tegen klassieke varkenspest.”;

3. de volgende zin wordt aan artikel 15 toegevoegd:

„Volgens de procedure van artikel 29 kan worden besloten uitzonderingen op het bepaalde in artikel 14, lid 2, onder c), toe te staan.”.

Artikel 2

De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 juli 1992 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van

(1) PB nr. C 226 van 31. 8. 1991, blz. 21.

(2) PB nr. C 326 van 16. 12. 1991.

(3) Advies uitgebracht op 28 november 1991 (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

(4) PB nr. L 302 van 31. 12. 1972, blz. 28.

(5) PB nr. L 134 van 29. 5. 1991, blz. 45.

die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden
vastgesteld door de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 11 december 1991.

Artikel 3

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

P. BUKMAN

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 12 december 1991

betreffende gevaarlijke afvalstoffen

(91/689/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat bij Richtlijn 78/319/EEG van de Raad van 20 maart 1978 betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen ⁽⁴⁾ op communautair niveau regelgeving tot stand is gekomen voor de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen; dat, om rekening te houden met de ervaringen die de Lid-Staten bij de toepassing van deze richtlijn hebben opgedaan, deze voorschriften moeten worden gewijzigd en Richtlijn 78/319/EEG door deze richtlijn moet worden vervangen;

Overwegende dat de Resolutie van de Raad van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid ⁽⁵⁾, alsmede het milieu-actieprogramma van de Europese Gemeenschappen dat het onderwerp is van de Resolutie van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de Vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, van 19 oktober 1987 inzake de voortzetting en uitvoering van een communautair milieubeleid en milieu-actieprogramma (1987-1992) ⁽⁶⁾ voorzien in communautaire maatregelen die erop zijn gericht de voorwaarden voor de verwijdering en het beheer van gevaarlijke afvalstoffen te verbeteren;

Overwegende dat de algemene voorschriften voor het beheer van afvalstoffen, als vastgesteld in Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽⁷⁾, gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG ⁽⁸⁾, eveneens van toepassing zijn op het beheer van gevaarlijke afvalstoffen;

Overwegende dat voor een correct beheer van gevaarlijke afvalstoffen aanvullende en stringenter voorschriften zijn vereist waarbij de specifieke aard van deze afvalstoffen in aanmerking wordt genomen;

Overwegende dat, om het beheer van gevaarlijke afvalstoffen in de Gemeenschap doeltreffender te maken, de definitie van gevaarlijke afvalstoffen moet worden verfijnd en geüniformiseerd in het licht van de opgedane ervaring;

Overwegende dat de controle op verwijdering en nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen zoveel mogelijk moet worden gewaarborgd;

Overwegende dat de aanpassing van de bepalingen van deze richtlijn aan de wetenschappelijke en technische vooruitgang snel moet kunnen plaatsvinden en dat het bij Richtlijn 75/442/EEG ingestelde Comité eveneens de bevoegdheid moet krijgen om de bepalingen van deze richtlijn aan te passen aan de vooruitgang van de techniek,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Deze richtlijn, die is opgesteld uit hoofde van artikel 2, lid 2, van Richtlijn 75/442/EEG, heeft tot doel de wetgevingen van de Lid-Staten inzake het gecontroleerde beheer van gevaarlijke afvalstoffen onderling aan te passen.

2. Onverminderd deze richtlijn is Richtlijn 75/442/EEG van toepassing op gevaarlijke afvalstoffen.

3. Voor „afvalstoffen” en de andere in deze richtlijn gebruikte termen gelden de definities van Richtlijn 75/442/EEG.

4. In deze richtlijn worden verstaan onder „gevaarlijke afvalstoffen”:

— alle afvalstoffen die voorkomen op een lijst die overeenkomstig de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG en op basis van de bijlagen I en II van deze richtlijn uiterlijk zes maanden vóór de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn is opgesteld. Deze afvalstoffen moeten een of meer van de in bijlage III vermelde eigenschappen bezitten. In de lijst worden de oorsprong en de samenstelling van de afvalstoffen en in voorkomend geval de concentratiegrenswaarden in aanmerking genomen. De lijst wordt op gezette tijden aan

⁽¹⁾ PB nr. C 295 van 19. 11. 1988, blz. 8, en PB nr. C 42 van 22. 2. 1990, blz. 19.

⁽²⁾ PB nr. C 158 van 26. 6. 1989, blz. 238.

⁽³⁾ PB nr. C 56 van 6. 3. 1989, blz. 2.

⁽⁴⁾ PB nr. L 84 van 31. 3. 1978, blz. 43.

⁽⁵⁾ PB nr. C 122 van 18. 5. 1990, blz. 2.

⁽⁶⁾ PB nr. C 328 van 7. 12. 1987, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47.

⁽⁸⁾ PB nr. L 78 van 26. 3. 1991, blz. 32.

een hernieuwd onderzoek onderworpen en zo nodig volgens dezelfde procedure herzien;

- alle andere afvalstoffen die naar het oordeel van een Lid-Staat een of meer van de in bijlage III vermelde eigenschappen bezitten. Dergelijke gevallen worden bekendgemaakt aan de Commissie en overeenkomstig de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG, met het oog op aanpassing van de lijst, aan een hernieuwd onderzoek onderworpen.

5. De bepalingen van deze richtlijn gelden niet voor huishoudafval. De Raad zal daarvoor uiterlijk eind 1992 op voorstel van de Commissie specifieke voorschriften vaststellen, waarbij rekening wordt gehouden met de bijzondere aard van huishoudafval.

Artikel 2

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om te eisen dat op elke plaats waar gevaarlijke afvalstoffen worden gestort, deze afvalstoffen worden geregistreerd en geïdentificeerd.

2. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om te eisen dat bedrijven en ondernemingen die gevaarlijke afvalstoffen verwijderen, nuttig toepassen, inzamelen of vervoeren, de verschillende categorieën gevaarlijke afvalstoffen van elkaar gescheiden houden en gevaarlijke afvalstoffen gescheiden houden van niet-gevaarlijke afvalstoffen.

3. In afwijking van lid 2 kan het vermengen van gevaarlijke afvalstoffen met andere gevaarlijke afvalstoffen of met andere afvalstoffen, stoffen of materialen alleen worden toegestaan wanneer aan de voorschriften van artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG is voldaan en met name om de veiligheid bij de verwijdering of de nuttige toepassing van deze afvalstoffen te verbeteren. Een dergelijke verrichting mag slechts plaatsvinden indien daarvoor een vergunning als bedoeld in de artikelen 9, 10 en 11 van Richtlijn 75/442/EEG is verleend.

4. Ingeval de afvalstoffen reeds met andere afvalstoffen, stoffen of materialen zijn vermengd, moet een scheidingsbehandeling plaatsvinden indien zulks technisch en economisch haalbaar is, en in voorkomend geval om aan het bepaalde in artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG te voldoen.

Artikel 3

1. De ontheffing van de vergunning voor bedrijven of ondernemingen die hun afvalstoffen in eigen beheer verwijderen, waarnaar in artikel 11, lid 1, onder a), van Richtlijn 75/442/EEG wordt verwezen, is niet van toepassing op de onder deze richtlijn vallende gevaarlijke afvalstoffen.

2. Overeenkomstig artikel 11, lid 1, onder b), van Richtlijn 75/442/EEG kan een Lid-Staat bedrijven of ondernemingen die onder deze richtlijn vallende afvalstoffen nuttig toepassen, van het bepaalde in artikel 10 van Richtlijn 75/442/EEG vrijstellen indien:

- de Lid-Staat algemene voorschriften voor elke soort en hoeveelheid afvalstoffen uitvaardigt en specifieke voorwaarden (grenswaarden voor het gehalte aan gevaarlijke stoffen in het afval, emissiegrenswaarden, type activiteit) en andere voorschriften vaststelt die nodig zijn om de verschillende vormen van nuttige toepassing uit te voeren; en
- de soorten of de hoeveelheden afvalstoffen en de methoden van nuttige toepassing van dien aard zijn dat aan de voorwaarden van artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG wordt voldaan.

3. De in lid 2 bedoelde bedrijven of ondernemingen worden bij de bevoegde autoriteiten geregistreerd.

4. Indien een Lid-Staat van plan is gebruik te maken van het bepaalde in lid 2, worden de in dat lid bedoelde voorschriften tot uiterlijk drie maanden voordat zij van kracht worden, aan de Commissie toegezonden. De Commissie raadpleegt vervolgens de Lid-Staten. In het licht van deze raadplegingen stelt de Commissie voor dat de voorschriften uiteindelijk volgens de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG worden goedgekeurd.

Artikel 4

1. Artikel 13 van Richtlijn 75/442/EEG is ook van toepassing op producenten van gevaarlijke afvalstoffen.

2. Artikel 14 van Richtlijn 75/442/EEG is ook van toepassing op producenten van gevaarlijke afvalstoffen en op alle bedrijven en ondernemingen die gevaarlijke afvalstoffen vervoeren.

3. Het in artikel 14 van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde register moet ten minste drie jaar worden bewaard; bedrijven en ondernemingen die gevaarlijke afvalstoffen vervoeren moeten dat register echter minstens twaalf maanden bewaren. De bewijsstukken omtrent het beheer van de afvalstoffen moeten op verzoek van de bevoegde instanties of van een voorgaande houder worden overgelegd.

Artikel 5

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om te verzekeren dat de afvalstoffen bij inzameling, vervoer en tijdelijke opslag deugdelijk zijn verpakt en overeenkomstig de geldende internationale en communautaire normen zijn gekenmerkt.

2. De op grond van artikel 13 van Richtlijn 75/442/EEG verrichte controles op inzameling en vervoer hebben, wat gevaarlijke afvalstoffen betreft, meer in het bijzonder betrekking op de oorsprong en de bestemming van de gevaarlijke afvalstoffen.

3. Als gevaarlijke afvalstoffen worden getransporteerd, moeten zij vergezeld gaan van een identificatieformulier waarop de in bijlage I, deel A, bij Richtlijn 84/631/EEG van de Raad van 6 december 1984 betreffende toezicht en

controle in de Gemeenschap op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 86/279/EEG ⁽²⁾, opgenomen gegevens vermeld staan.

Artikel 6

1. Zoals in artikel 7 van Richtlijn 75/442/EEG is bepaald, stellen de bevoegde instanties, in het kader van hun algemene planning voor het beheer van afvalstoffen of los daarvan, plannen op voor het beheer van gevaarlijke afvalstoffen en maken zij die plannen openbaar.

2. De Commissie onderwerpt deze plannen en met name de methoden voor verwijdering en nuttige toepassing daarin aan een vergelijkende evaluatie. De Commissie stelt deze informatie ter beschikking van de bevoegde instanties van de Lid-Staten die daarom verzoeken.

Artikel 7

In geval van nood of ernstig gevaar nemen de Lid-Staten alle nodige maatregelen, waarbij eventueel tijdelijk van het bepaalde in deze richtlijn kan worden afgeweken, om ervoor te zorgen dat gevaarlijke afvalstoffen geen bedreiging vormen voor de bevolking of het milieu. Wanneer de Lid-Staten van deze richtlijn afwijken, stellen zij de Commissie daarvan in kennis.

Artikel 8

1. In het kader van het in artikel 16, lid 1, van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde verslag, en op basis van een overeenkomstig dat artikel opgestelde vragenlijst, doen de Lid-Staten aan de Commissie een verslag toekomen over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn.

2. Naast het in artikel 16, lid 2, van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde samenvattend verslag, brengt de Commissie om de drie jaar bij de Raad en het Europese Parlement verslag uit over de toepassing van deze richtlijn.

3. Voorts verstrekken de Lid-Staten de Commissie vóór 12 december 1994 voor elke inrichting of onderneming die voornamelijk ten behoeve van derden zorgt voor verwijdering en/of nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen en waarschijnlijk deel uitmaakt van het in artikel 5 van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde geïntegreerde net, de volgende gegevens:

- naam en adres,
- wijze van behandeling van de afvalstoffen,
- soort en hoeveelheid van de afvalstoffen die kunnen worden behandeld.

Wijzigingen in deze gegevens worden door de Lid-Staten jaarlijks aan de Commissie medegedeeld.

De Commissie stelt deze gegevens ter beschikking van de bevoegde instanties van de Lid-Staten die daarom verzoeken.

De vorm waarin deze informatie aan de Commissie wordt verstrekt, wordt overeenkomstig de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG vastgesteld.

Artikel 9

De wijzigingen die nodig zijn om de bijlagen van deze richtlijn aan de technische en wetenschappelijke vooruitgang aan te passen en om de lijst van afvalstoffen genoemd in artikel 1, lid 4, te herzien, worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG.

Artikel 10

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 12 december 1993 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

2. Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

3. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 11

Richtlijn 78/319/EEG wordt met ingang van 12 december 1993 ingetrokken.

Artikel 12

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 12 december 1991.

Voor de Raad
De Voorzitter
J. G. M. ALDERS

⁽¹⁾ PB nr. L 326 van 13. 12. 1984, blz. 31.

⁽²⁾ PB nr. L 181 van 4. 7. 1986, blz. 13.

BIJLAGE I

CATEGORIEËN OF SOORTEN GEVAARLIJKE AFVALSTOFFEN, GEKENMERKT NAAR HUN AARD OF DE ACTIVITEIT WAARBIJ ZIJ ONTSTAAN (*) (DE AFVALSTOFFEN KUNNEN ZICH VOORDOEN IN VLOEIBARE OF VASTE TOESTAND OF IN DE VORM VAN SLIB)

BIJLAGE I.A

Afvalstoffen die een of meer van de in bijlage III vermelde eigenschappen bezitten en bestaan uit:

1. Lichaamseigen stoffen; afval van ziekenhuizen en van andere medische activiteiten
2. Farmaceutische produkten, medicijnen, veterinaire produkten
3. Houtbeschermingsprodukten
4. Biociden en fytosanitaire produkten
5. Residuen van produkten die als oplosmiddel zijn gebruikt
6. Gehalogeneerde organische stoffen die niet als oplosmiddel zijn gebruikt, inerte polymeren uitgezonderd
7. Cyaniden voor harding
8. Oliën en aardolieachtige verbindingen (bij voorbeeld industrieel slib, enz.)
9. Mengsels of emulsies van olie of koolwaterstoffen met water
10. Stoffen die PCB's en/of PCT's bevatten (bij voorbeeld diëlektrische stoffen, enz.)
11. Teerhoudende produkten afkomstig van raffinage, distillatie of pyrolyse (bij voorbeeld distillatieresiduen, enz.)
12. Inkt, kleurstoffen, pigmenten, verf, lak, vernis
13. Harsen, latex, plastificeermiddelen, lijm
14. Niet-geïdentificeerde en/of nieuwe chemische stoffen afkomstig van onderzoek, ontwikkelingsactiviteiten en onderwijs en waarvan de effecten op de mens en/of het milieu niet bekend zijn (bij voorbeeld laboratoriumafval, enz.)
15. Vuurwerk en andere ontplofbare stoffen
16. Produkten van fotolaboratoria
17. Materialen die verontreinigd zijn met een polychloordibenzofuraan
18. Materialen die verontreinigd zijn met een polychloordibenzo-p-dioxines

BIJLAGE I.B

Afvalstoffen die een of meer van de in bijlage II opgesomde bestanddelen bevatten of een of meer van de in bijlage III vermelde eigenschappen bezitten en die bestaan uit:

19. Zeep, vetten, was van dierlijke of plantaardige oorsprong
20. Niet-gehalogeneerde organische stoffen die niet als oplosmiddel worden gebruikt
21. Anorganische stoffen die noch metalen noch metaalverbindingen bevatten
22. Slakken en/of as
23. Klei- of zandgrond, baggerspecie inbegrepen
24. Niet-cyanidehoudende hardingszouten
25. Metaalstof of -poeder
26. Uitgewerkte katalysatoren
27. Vloeistoffen of slib waarin metalen of metaalverbindingen voorkomen

(*) Met opzet worden bepaalde afvalstoffen die tevens in de in bijlage II vermelde rubrieken zijn ingedeeld, dubbel vermeld.

28. Zuiveringsafval (bij voorbeeld stof van luchtfilters, enz.) behalve de onder de punten 29, 30 en 33 genoemde afvalstoffen
 29. Gaswassingsslib
 30. Slib van waterzuiveringsinstallaties
 31. Ontkalkingsresten
 32. Afval van ionenwisselaars
 33. Niet-behandeld of voor de landbouw onbruikbaar zuiveringsslib
 34. Resten van reiniging van reservoirs of apparatuur
 35. Verontreinigd materiaal
 36. Verontreinigd verpakkingsmateriaal (bij voorbeeld vaten, gasflessen, enz.) waarin één of meer van de in bijlage 2 vermelde bestanddelen hebben gezeten
 37. Accu's en batterijen
 38. Plantaardige oliën
 39. Voorwerpen die bij een selectieve inzameling van afvalstoffen van huishouders zijn opgehaald en die één of meer van de in bijlage III genoemde eigenschappen bezitten
 40. Elke andere afvalstof die één of meer van de in bijlage II genoemde bestanddelen bevat en één of meer van de in bijlage III genoemde eigenschappen bezit.
-

BIJLAGE II

**BESTANDDELEN WAARDOOR DE AFVALSTOFFEN VAN BIJLAGE I.B GEVAARLIJK ZIJN INDIEN
ZIJ IN BIJLAGE III GENOEMDE EIGENSCHAPPEN BEZITTEN (*)**

Afvalstoffen die de volgende bestanddelen bevatten:

- C1 Beryllium, berylliumverbindingen
- C2 Vanadiumverbindingen
- C3 Verbindingen van zeswaardig chroom
- C4 Kobaltverbindingen
- C5 Nikkelverbindingen
- C6 Koperverbindingen
- C7 Zinkverbindingen
- C8 Arseen, arseenverbindingen
- C9 Seleen, seleenverbindingen
- C10 Zilververbindingen
- C11 Cadmium, cadmiumverbindingen
- C12 Tinverbindingen
- C13 Antimoon, antimoonverbindingen
- C14 Telluur, telluurverbindingen
- C15 Bariumverbindingen, bariumsulfata uitgezonderd
- C16 Kwik, kwikverbindingen
- C17 Thallium, thalliumverbindingen
- C18 Lood, loodverbindingen
- C19 Anorganische sulfiden
- C20 Anorganische fluorverbindingen, calciumfluoride uitgezonderd
- C21 Anorganische cyaniden
- C22 De volgende alkali- of aardalkalimetalen: lithium, natrium, kalium, calcium, magnesium in metaal-vorm
- C23 Zure oplossingen of zuren in vaste vorm
- C24 Basische oplossingen of basen in vaste vorm
- C25 Asbest (stof en vezel)
- C26 Fosfor, fosforverbindingen, minerale fosfaten uitgezonderd
- C27 Metaalcarbonylen
- C28 Peroxiden
- C29 Chloraten
- C30 Perchloraten
- C31 Aziden
- C32 PCB's en/of PCT's
- C33 Farmaceutische of veterinaire verbindingen
- C34 Biociden en fytosanitaire stoffen (bij voorbeeld pesticiden, enz.)
- C35 Infectieuze stoffen
- C36 Creosoten
- C37 Isocyanaten, thiocyanaten
- C38 Organische cyaniden (bij voorbeeld nitrilen, enz.)
- C39 Fenolen, fenolverbindingen
- C40 Gehalogeneerde oplosmiddelen
- C41 Niet gehalogeneerde organische oplosmiddelen
- C42 Organische halogeenvverbindingen, met uitzondering van inerte polymeren en de andere in deze bijlage genoemde stoffen
- C43 Aromatische verbindingen; polycyclische en heterocyclische organische verbindingen
- C44 Alifatische amines
- C45 Aromatische amines
- C46 Ethers
- C47 Ontploffbare stoffen, met uitzondering van die stoffen die elders in deze bijlage worden vermeld
- C48 Organische zwavelverbindingen
- C49 Polychloordibenzofuranen
- C50 Polychloordibenzo-p-dioxines
- C51 Koolwaterstoffen en hun verbindingen met zuurstof, stikstof en/of zwavel, die niet in deze bijlage worden vermeld.

(*) Met opzet worden bepaalde soorten afvalstoffen die tevens in bijlage I zijn opgenomen, dubbel vermeld.

BIJLAGE III

GEVAARLIJKE EIGENSCHAPPEN VAN AFVALSTOFFEN

- H1 „Ontplofbaar”: stoffen en preparaten die bij aanraking met een vlam kunnen ontploffen of voor stoten of wrijving gevoeliger zijn dan dinitrobenzeen;
- H2 „Oxiderend”: stoffen en preparaten die bij aanraking met andere stoffen, met name ontvlambare stoffen, sterk exotherm kunnen reageren;
- H3-A „Licht ontvlambaar”: stoffen en preparaten die
- in vloeibare toestand een vlampunt beneden 21 °C hebben (zeer licht ontvlambare vloeistoffen inbegrepen), of
 - bij normale temperatuur aan de lucht blootgesteld, zonder toevoer van energie in temperatuur kunnen stijgen en ten slotte kunnen ontbranden, of
 - in vaste toestand, door kortstondige inwerking van een ontstekingsbron, gemakkelijk kunnen worden ontstoken en na verwijdering van de ontstekingsbron blijven branden of gloeien, of
 - in gasvormige toestand bij normale druk met lucht ontvlambaar zijn, of
 - bij aanraking met water of vochtige lucht, licht ontvlambare gassen in een gevaarlijke hoeveelheid ontwikkelen;
- H3-B „Ontvlambaar”: vloeibare stoffen en preparaten die een vlampunt van ten minste 21 °C en ten hoogste 55 °C hebben;
- H4 „Irriterend”: niet-corrosieve stoffen en preparaten die door directe, langdurige, of herhaalde aanraking met de huid of de slijmvliezen een ontsteking kunnen veroorzaken;
- H5 „Schadelijk”: stoffen en preparaten die door inademing of door opneming via de mond of de huid gevaren van beperkte aard kunnen opleveren;
- H6 „Vergiftig”: stoffen en preparaten die door inademing of door opneming via de mond of de huid ernstige, acute of chronische gevaren en zelfs de dood kunnen veroorzaken (zeer giftige stoffen en preparaten inbegrepen);
- H7 „Kankerverwekkend”: stoffen en preparaten die door inademing of door opneming via de mond of de huid kanker veroorzaken of de frequentie van kanker kunnen doen toenemen;
- H8 „Corrosief”: stoffen en preparaten die bij aanraking een vernietigende werking op levende weefsels kunnen uitoefenen;
- H9 „Infectueus”: stoffen die levensvatbare micro-organismen of hun toxinen bevatten waarvan bekend is of waarvan sterk wordt vermoed dat zij ziekten bij de mens of bij andere levende organismen veroorzaken;
- H10 „Teratogeen”: stoffen en preparaten die door inademing of door opneming via de mond of de huid niet-erfelijke misvormingen veroorzaken of de frequentie daarvan kunnen doen toenemen;
- H11 „Mutageen”: stoffen en preparaten die door inademing of door opneming via de mond of de huid erfelijke genetische schade veroorzaken of de frequentie daarvan kunnen doen toenemen;
- H12 Stoffen en preparaten die in contact met water, lucht of zuur vergiftig of zeer vergiftig gas ontwikkelen;
- H13 Stoffen en preparaten die na verwijdering op de een of andere wijze een andere stof doen ontstaan (bij voorbeeld een uitlogingsprodukt) die een van de hierboven genoemde eigenschappen bezit;
- H14 „Ecotoxisch”: stoffen en preparaten waarvan het gebruik onmiddellijk of na verloop van tijd gevaar voor één of meer sectoren van het milieu oplevert of kan opleveren.

Aantekeningen

1. De gevaarlijke eigenschappen „vergiftig” (en „zeer vergiftig”), „schadelijk”, „corrosief” en „irriterend” worden aan de afvalstoffen toegeschreven volgens de criteria van bijlage VI, deel I-A en deel II-B, van Richtlijn 67/548/EEG van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen ⁽¹⁾, in de versie van Richtlijn 79/831/EEG van de Raad ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 196 van 16. 8. 1967.

⁽²⁾ PB nr. L 259 van 15. 10. 1979.

2. Met betrekking tot het toeschrijven van de eigenschappen „kankerverwekkend”, „teratogeen” en „mutageen” zijn, in het licht van de huidige stand van wetenschap en techniek, verdere verfijningen aangebracht in de Handleiding voor de indeling en het kenmerken van gevaarlijke stoffen die is opgenomen in bijlage VI, deel II-D, van Richtlijn 67/548/EEG, in de versie van Richtlijn 83/467/EEG van de Commissie ⁽¹⁾.

Testmethoden

De testmethoden hebben ten doel een specifieke inhoud te geven aan de in bijlage III opgenomen definities.

De te gebruiken methoden zijn omschreven in bijlage V van Richtlijn 67/548/EEG, in de versie van Richtlijn 84/449/EEG van de Commissie ⁽²⁾ of bij andere richtlijnen van de Commissie van latere datum inzake de aanpassing van Richtlijn 67/548/EEG aan de vooruitgang van de techniek. Deze methoden zijn gebaseerd op die welke zijn erkend en aanbevolen door bevoegde internationale organen, met name de OESO.

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 16. 9. 1983.

⁽²⁾ PB nr. L 251 van 19. 9. 1984.

BESCHIKKING VAN DE RAAD

van 12 december 1991

inzake sluiting van de wijziging van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, zoals in juni 1990 te Londen goedgekeurd door de Partijen bij het Protocol

(91/690/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat is vastgesteld dat de aanhoudende uitworp van stoffen die de afbraak van ozon veroorzaken op de huidige niveaus zeer schadelijke gevolgen voor de ozonlaag heeft; dat men het er op internationaal vlak over eens is dat zowel de produktie als het verbruik van dergelijke stoffen aanzienlijk dienen te worden verminderd; dat de Beschikkingen 80/372/EEG ⁽⁴⁾ en 82/795/EEG ⁽⁵⁾ voorzien in controles die een beperkte draagwijdte hebben en slechts op twee van dergelijke stoffen (CFK 11 en CFK 12) betrekking hebben;

Overwegende dat de Gemeenschap en al haar Lid-Staten het Verdrag van Wenen ter bescherming van de ozonlaag, hierna „Verdrag van Wenen” te noemen, hebben ondertekend;

Overwegende dat via onderhandelingen een aanvullend protocol bij het Verdrag van Wenen, het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken, hierna „Protocol van Montreal” te noemen, tot stand is gekomen, dat op 16 september 1987 is goedgekeurd; dat dit Protocol door de Gemeenschap en al haar Lid-Staten is ondertekend;

Overwegende dat de Gemeenschap, gezien haar taken op het gebied van milieu en handel, bij Beschikking 88/540/EEG ⁽⁶⁾ het Verdrag van Wenen en het Protocol van Montreal heeft goedgekeurd;

Overwegende dat de meest recente wetenschappelijke gegevens aantonen dat voor een toereikende bescherming van de ozonlaag een stringenter controle van chloorfluorkoolwaterstoffen en halonen is vereist dan die welke is bepaald bij het Protocol van Montreal; dat dezelfde gegevens aantonen dat extra beperkingen moeten worden toegepast op alle overige volledig gehalogeneerde chloorfluorkoolwaterstoffen, op koolstoftetrachloride en op 1,1,1-trichloorethaan;

Overwegende dat in juni 1990 te Londen tot een wijziging en tot een aanpassing van het Protocol van Montreal ter uitvoering van deze controle werd besloten, en dat alleen de wijziging dient te worden goedgekeurd;

Overwegende dat, met het oog op de bescherming, bevordering en verbetering van het milieu, de wijziging van het Protocol van Montreal, die is gebaseerd op het beginsel van preventieve maatregelen ter voorkoming van verdere schadelijke gevolgen voor de ozonlaag en op de het tijdstip van goedkeuring beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens, van toepassing moet worden;

Overwegende dat de Gemeenschap daartoe genoemde wijziging dient goed te keuren;

Overwegende met name dat de Gemeenschap de wijziging van het Protocol van Montreal dient goed te keuren, aangezien sommige bepalingen daarvan alleen kunnen worden uitgevoerd wanneer de Gemeenschap en al haar Lid-Staten daaraan hun goedkeuring hechten;

Overwegende dat het, voor de behoorlijke uitvoering van alle verplichtingen welke uit die wijziging voortvloeien, noodzakelijk is dat ook alle Lid-Staten daaraan hun goedkeuring hechten;

Overwegende dat alle Lid-Staten zo spoedig mogelijk hun procedures voor de bekrachtiging van de wijziging zouden moeten afronden met het oog op de, voor zover mogelijk gelijktijdige, nederlegging van de akten van goedkeuring, aanvaarding of bekrachtiging door de Gemeenschap en haar Lid-Staten,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

De wijziging van het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken wordt namens de Gemeenschap goedgekeurd.

⁽¹⁾ PB nr. C 11 van 17. 1. 1991, blz. 19.

⁽²⁾ PB nr. C 280 van 28. 10. 1991, blz. 29.

⁽³⁾ PB nr. C 120 van 6. 5. 1991, blz. 14.

⁽⁴⁾ PB nr. L 90 van 3. 4. 1980, blz. 45.

⁽⁵⁾ PB nr. L 329 van 25. 11. 1982, blz. 29.

⁽⁶⁾ PB nr. L 297 van 31. 10. 1988, blz. 8.

De tekst van de wijziging is aan deze beschikking gehecht.

De originele Arabische, Chinese, Engelse, Franse, Russische en Spaanse teksten zijn gelijkelijk authentiek.

Artikel 2

De Voorzitter van de Raad legt de akte van goedkeuring van de wijziging van het Protocol van Montreal namens de Gemeenschap neder bij de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties overeenkomstig artikel 13 van het Verdrag van Wenen juncto artikel 2 van de wijziging van het Protocol van Montreal.

Artikel 3

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van de wijziging van het Protocol van Montreal vóór 31 december 1991, indien mogelijk gelijktijdig, kunnen worden nedergelegd door de Gemeenschap en de Lid-Staten.

De Lid-Staten stellen de Commissie, zo mogelijk vóór 15 december 1991, in kennis van hun besluit tot bekrachtiging of van de vermoedelijke datum waarop hun bekrachtigingsprocedures voltooid zullen zijn. De Commissie stelt in samenwerking met de Lid-Staten, voor de Gemeenschap en de Lid-Staten die daartoe gereed zijn, een datum vast voor de gelijktijdige nederlegging van de akten, welke datum vóór 31 december 1991 valt.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 12 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

J. G. M. ALDERS

(Vertaling EEG)

WIJZIGING VAN HET PROTOCOL VAN MONTREAL BETREFFENDE STOFFEN DIE DE OZONLAAG AFBREKEN

Artikel 1: WIJZIGING

A. Preambule

1. De zesde alinea van de Preambule van het Protocol wordt vervangen door de volgende alinea:

„VASTBESLOTEN de ozonlaag te beschermen door middel van voorzorgsmaatregelen die beogen de totale mondiale uitworp van stoffen die de ozonlaag afbreken op billijke wijze te beheersen, met het uiteindelijke doel deze uitworp geheel uit te bannen gebaseerd op ontwikkelingen in de wetenschappelijke kennis, rekening houdend met technische en economische overwegingen en met de bijzondere behoeften van ontwikkelingslanden.”

2. De zevende alinea van de Preambule van het Protocol wordt vervangen door de volgende alinea:

„ERKENNENDE dat er een bijzondere regeling noodzakelijk is om tegemoet te komen aan de behoeften van de ontwikkelingslanden, met inbegrip van het verschaffen van extra financiële middelen en het verschaffen van toegang tot de desbetreffende technologieën, indachtig het feit dat de hoeveelheid benodigde financiële middelen voorspeld kan worden, en dat die middelen een aanzienlijk verschil kunnen maken in de mate waarin de wereld in staat is het wetenschappelijk vastgestelde probleem van het afbreken van de ozonlaag en de schadelijke gevolgen daarvan op te lossen.”

3. De negende alinea van de Preambule van het Protocol wordt vervangen door de volgende alinea:

„OVERWEGENDE dat het van belang is internationale samenwerking te bevorderen op het gebied van onderzoek, ontwikkeling en overdracht van vervangende technologieën met betrekking tot de beheersing en vermindering van de uitworp van stoffen die de ozonlaag afbreken, met bijzondere aandacht voor de behoeften van de ontwikkelingslanden.”

B. Begripsomschrijvingen

1. Artikel 1, vierde lid, van het Protocol wordt vervangen door het volgende lid:

„4. „aan uitworpbeheersing onderworpen stof”: een in Bijlage A of Bijlage B bij dit Protocol genoemde stof, ongeacht of deze als zodanig of in een mengsel voorkomt. Inbegrepen zijn de isomeren van die stof, behoudens bepalingen daarover in de desbetreffende Bijlage; niet inbegrepen zijn evenwel aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen of mengsels in een ander industrieproduct dan in een houder die wordt gebruikt voor het vervoer of de opslag van die stof.”

2. Artikel 1, vijfde lid, van het Protocol wordt vervangen door het volgende lid:

„5. „produktie”: de hoeveelheid geproduceerde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen verminderd met de hoeveelheid die is vernietigd met behulp van door de Partijen goed te keuren technologieën, en verminderd met de hoeveelheid die geheel wordt gebruikt als grondstof bij de vervaardiging van andere chemicaliën. De hoeveelheid die, eventueel na bewerking, wordt hergebruikt, mag niet tot de „produktie” worden gerekend.”

3. Het volgende lid wordt toegevoegd aan artikel 1 van het Protocol:

„9. „Overgangsstof”: een in Bijlage C bij dit Protocol vermelde stof, ongeacht of deze als zodanig of in een mengsel voorkomt. Inbegrepen zijn de isomeren van die stof, behoudens bepalingen daarover in Bijlage C; niet inbegrepen evenwel is een overgangsstof of mengsel in een ander industrieproduct dan in een houder die wordt gebruikt voor het vervoer of de opslag van die stof.”

C. Artikel 2, vijfde lid

Artikel 2, vijfde lid, van het Protocol wordt vervangen door het volgende lid:

„5. Een Partij kan gedurende één of meer beheersingstijdvakken een gedeelte van haar berekende produktie zoals bedoeld in de artikelen 2A tot en met 2E aan een andere Partij overdragen, mits de totale gezamenlijke berekende produktie van de betrokken Partijen voor de verschillende groepen aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen de in die artikelen voor de desbetreffende groep gestelde limieten niet overschrijdt. Van een dergelijke overdracht van produktie wordt door elk der betrokken Partijen een kennisgeving naar het secretariaat gezonden, waarin de voorwaarden van de overdracht en het tijdvak waarvoor deze geldt, worden vermeld.”.

D. Artikel 2, zesde lid

De volgende woorden worden ingevoegd in het zesde lid van artikel 2 vóór de woorden „aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen”, op de plaats waar die woorden voor het eerst voorkomen:

„de in Bijlage A of Bijlage B genoemde”.

E. Artikel 2, achtste lid, letter a

De volgende woorden worden toegevoegd na de woorden „dit artikel” op iedere plaats waar deze voorkomen in artikel 2, achtste lid, letter a, van het Protocol:

„en de artikelen 2A tot en met 2E”.

F. Artikel 2, negende lid, letter a, onder i

De volgende woorden worden toegevoegd na „Bijlage A” in artikel 2, negende lid, letter a, onder i, van het Protocol:

„en/of Bijlage B”.

G. Artikel 2, negende lid, letter a, onder ii

De volgende woorden worden geschrapt uit artikel 2, negende lid, letter a, onder ii, van het Protocol:

„ten opzichte van 1986”.

H. Artikel 2, negende lid, letter c

De volgende woorden worden geschrapt uit artikel 2, negende lid, letter c, van het Protocol:

„die ten minste vijftig procent van het totale gebruik van de Partijen van de aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen vertegenwoordigen”.

en worden vervangen door:

„die een meerderheid vertegenwoordigen van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen, en een meerderheid van de niet daaronder vallende Partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen.”.

I. Artikel 2, tiende lid, letter b

Artikel 2, tiende lid, letter b, van het Protocol wordt geschrapt, en artikel 2, tiende lid, letter a, wordt het tiende lid.

J. Artikel 2, elfde lid

De volgende woorden worden toegevoegd achter de woorden „dit artikel” op elke plaats waar zij voorkomen in artikel 2, elfde lid, van het Protocol:

„en de artikelen 2A tot en met 2E”.

K. Artikel 2C: Andere geheel gehalogeneerde CFK's

De volgende leden worden aan het Protocol toegevoegd als artikel 2C:

„Artikel 2C

Andere volledig gehalogeneerde CFK's

1. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 1993 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep I van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen per jaar niet meer bedraagt dan tachtig procent van haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die één of meer van deze stoffen produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stoffen per jaar niet meer bedraagt dan tachtig procent van haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.
2. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 1997 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep I van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen per jaar niet meer bedraagt dan vijftien procent van haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die één of meer van deze stoffen produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stoffen per jaar niet meer bedraagt dan vijftien procent van haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.
3. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 2000 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep I van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen nihil is. Elke Partij die één of meer van deze stoffen produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stoffen nihil is. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste vijftien procent van haar berekende produktie over 1989.”.

L. Artikel 2D: Tetrachloorkoolstof

De volgende leden worden aan het Protocol toegevoegd als artikel 2D:

„Artikel 2D

Tetrachloorkoolstof

1. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 1995 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep II van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof jaarlijks niet meer bedraagt dan vijftien procent van haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stof jaarlijks niet meer bedraagt dan vijftien procent van haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.
2. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 2000 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep II van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof nihil is. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van

deze stof nihil is. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste vijftien procent van haar berekende produktie over 1989.”.

M. Artikel 2E: 1,1,1-trichloorethaan (methylchloroform)

De volgende leden worden aan het Protocol toegevoegd als artikel 2E:

„Artikel 2E

Artikel 2E: 1,1,1-trichloorethaan (methylchloroform)

1. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 1993 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep III van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof jaarlijks niet meer bedraagt dan haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stof jaarlijks niet meer bedraagt dan haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.

2. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 1995 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep III van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof per jaar niet meer bedraagt dan zeventig procent van haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stof per jaar niet meer bedraagt dan zeventig procent van haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.

3. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 2000 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep III van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof per jaar niet meer bedraagt dan dertig procent van haar berekend gebruik over 1989. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stof niet meer bedraagt dan dertig procent van haar berekende produktie over 1989. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste tien procent van haar berekende produktie over 1989.

4. Elke Partij verzekert dat gedurende het tijdvak van twaalf maanden dat begint op 1 januari 2005 en in elk tijdvak van twaalf maanden daarna haar berekend gebruik van de in Groep III van Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stof nihil is. Elke Partij die deze stof produceert, verzekert dat gedurende dezelfde tijdvakken haar berekende produktie van deze stof nihil is. Om te voorzien in de fundamentele binnenlandse behoeften van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen mag haar berekende produktie deze limiet evenwel overschrijden met ten hoogste vijftien procent van haar berekende produktie over 1989.

5. In 1992 bezien de Partijen de haalbaarheid van een sneller schema van vermindering dan het in dit artikel vervatte schema.”.

N. Artikel 3: Berekening van de niveaus van beheerste stoffen

1. De volgende woorden worden toegevoegd na „de artikelen 2” in artikel 3 van het Protocol:

„,2A tot en met 2E, ”.

2. De volgende woorden worden toegevoegd na „Bijlage” op elke plaats waar dit voorkomt in artikel 3 van het Protocol:

„of Bijlage B”.

O. Artikel 4: Handel met Staten die geen Partij zijn

1. Het eerste tot en met vijfde lid van artikel 4 worden vervangen door de volgende leden:

„1. Met ingang van 1 januari 1990 verbiedt elke Partij de invoer van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

1 bis. Binnen een jaar na de datum van inwerkingtreding van dit lid verbiedt elke Partij de invoer van de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

2. Met ingang van 1 januari 1993 verbiedt elke Partij de uitvoer van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen naar Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

2 bis. Een jaar na de datum van inwerkingtreding van dit lid verbiedt elke Partij de uitvoer van de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen naar Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

3. Vóór 1 januari 1992 stellen die Partijen, overeenkomstig de in artikel 10 van het Verdrag vervatte procedures, in een bijlage een lijst op van produkten die de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen bevatten. Partijen die niet overeenkomstig deze procedures bezwaar hebben gemaakt tegen de bijlage, verbieden binnen een jaar nadat de bijlage van kracht is geworden die invoer van die produkten uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

3 bis. Binnen drie jaar na de inwerkingtreding van dit lid stellen de Partijen, overeenkomstig de in artikel 10 van het Verdrag vervatte procedures, in een bijlage een lijst op van produkten die in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen bevatten. Partijen die niet overeenkomstig deze procedures bezwaar hebben gemaakt tegen de bijlage, verbieden binnen een jaar nadat de bijlage van kracht is geworden de invoer van die produkten uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

4. Vóór 1 januari 1994 stellen de Partijen de haalbaarheid vast van een verbod of beperking van de invoer uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol ter zake van produkten die zijn vervaardigd met behulp van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen, doch deze niet bevatten. Indien dit haalbaar wordt geacht, stellen de Partijen overeenkomstig de in artikel 10 van het Verdrag vervatte procedures in een bijlage een lijst van zodanige produkten op. Partijen die niet overeenkomstig deze procedures bezwaar hebben gemaakt tegen de bijlage, verbieden binnen een jaar nadat de bijlage van kracht is geworden de invoer van die produkten uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

4 bis. Binnen vijf jaar na de datum van inwerkingtreding van dit lid stellen de Partijen de haalbaarheid vast van een verbod of beperking van de invoer uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol ter zake van produkten die zijn vervaardigd met behulp van de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen, doch deze niet bevatten. Indien dit haalbaar wordt geacht, stellen de Partijen overeenkomstig de in artikel 10 van het Verdrag vervatte procedures in een bijlage een lijst van zodanige produkten op. Partijen die niet overeenkomstig deze procedures bezwaar hebben gemaakt tegen de bijlage, verbieden binnen een jaar nadat de bijlage van kracht is geworden de invoer van die produkten uit Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol.

5. Elke Partij stelt al het mogelijke in het werk om de uitvoer van technologie die bestemd is voor de productie of het gebruik van aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen naar Staten die geen Partij zijn bij dit Protocol te ontmoedigen.”.

2. Artikel 4, achtste lid, van het Protocol wordt vervangen door de volgende alinea:

„8. Niettegenstaande de bepalingen van dit artikel is de in de leden één, één bis, drie bis, vier en vier bis bedoelde invoer uit de in de leden twee en twee bis bedoelde uitvoer naar een Staat die geen Partij is bij dit Protocol, toegestaan indien tijdens een vergadering van de Partijen is vastgesteld dat de betrokken Staat de artikelen 2 en 2A tot en met 2E en dit artikel geheel naleeft, en overeenkomstig het bepaalde in artikel 7 gegevens heeft verstrekt die dit bevestigen.”.

3. Het volgende lid wordt aan artikel 4 van het Protocol toegevoegd als het negende lid:

„9. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder de uitdrukking „Staat die geen Partij is bij dit Protocol” ten aanzien van een bepaalde aan uitworpbeheersing onderworpen stof begrepen

iedere Staat of organisatie voor regionale economische integratie die er niet in heeft toegestemd te worden gebonden door de beperkende maatregelen die voor die stof van kracht zijn.”.

P. Artikel 5: Bijzondere positie van ontwikkelingslanden

Artikel 5 van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst:

- „1. Elke Partij die een ontwikkelingsland is en waarvan het jaarlijkse berekend gebruik van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen of de datum van inwerking-treding van het Protocol ten aanzien van die Partij, dan wel op enig later tijdstip tot 1 januari 1999, minder bedraagt dan 0,3 kilogram per hoofd van de bevolking, is gerechtigd, ten einde in haar fundamentele binnenlandse behoeften te voorzien, de naleving van de in de artikelen 2A tot en met 2E vervatte beheersingsmaatregelen tien jaar op te schorten.
2. Het jaarlijkse berekend gebruik van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen van een onder de werking van het eerste lid van dit artikel vallende Partij mag evenwel de limiet van 0,3 kilogram per hoofd van de bevolking niet overschrijden, en haar jaarlijkse berekend gebruik van de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen mag de limiet van 0,2 kilogram per hoofd van de bevolking niet overschrijden.
3. Bij de toepassing van de in de artikelen 2A tot en met 2E vervatte beheersingsmaatregelen is elke onder de werking van het eerste lid van dit artikel vallende Partij gerechtigd:
 - a) voor de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen het gemiddeld van haar jaarlijkse berekend gebruik over het tijdvak van 1995 tot en met 1997, dan wel een berekend gebruik van 0,3 kilogram per hoofd van de bevolking, naar gelang van welk getal het laagst is, als uitgangspunt te nemen voor de vaststelling van de mate waarin zij de beheersingsmaatregelen naleeft;
 - b) voor de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen het gemiddelde van haar jaarlijkse berekend gebruik over het tijdvak van 1998 tot en met 2000, dan wel een berekend gebruik van 0,2 kilogram per hoofd van de bevolking, naar gelang van welk getal het laagst is, als uitgangspunt te nemen voor de vaststelling van de mate waarin zij de beheersingsmaatregelen naleeft.
4. Indien een onder het eerste lid van dit artikel vallende Partij, op enig tijdstip voordat de verplichtingen ten aanzien van de in de artikelen 2A tot en met 2E vervatte beheersingsmaatregelen voor die Partij van kracht worden, van oordeel is dat zij zich niet voldoende aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen kan verschaffen, kan zij het secretariaat hiervan in kennis stellen. Het secretariaat zendt dan onverwijld een afschrift van deze kennisgeving aan de Partijen, die tijdens hun volgende vergadering overleg zullen plegen over deze kwestie, en een beslissing zullen nemen over passende maatregelen.
5. De ontwikkeling van het vermogen van de onder werking van het eerste lid van dit artikel vallende Partijen om te voldoen aan hun verplichtingen betreffende de naleving van de in de artikelen 2A tot en met 2E vervatte beheersingsmaatregelen, alsmede de uitvoering ervan door die Partijen, hangt af van de daadwerkelijke verwezenlijking van de financiële samenwerking zoals bedoeld in artikel 10 en de overdracht van technologie als bedoeld in artikel 10A.
6. Elke onder de werking van het eerste lid van dit artikel vallende Partij die, na alle mogelijke stappen te hebben ondernomen, niet in staat is aan enige of alle in de artikelen 2A tot en met 2E vervatte verplichtingen te voldoen wegens de ontoereikende toepassing van de artikelen 10 en 10A, kan het secretariaat hiervan te allen tijde in kennis stellen. Het secretariaat zendt dan onverwijld een afschrift van die kennisgeving aan de Partijen, die tijdens hun volgende vergadering met gepaste inachtneming van het vijfde lid van dit artikel overleg zullen plegen over deze kwestie en een beslissing zullen nemen over passende maatregelen.
7. Gedurende het tijdvak tussen de kennisgeving en de vergadering van de Partijen tijdens welke een beslissing wordt genomen over de in het zesde lid hierboven bedoelde passende maatregelen, of gedurende een langer tijdvak indien de vergadering van de Partijen hiertoe besluit, worden de in artikel 8 bedoelde procedures betreffende niet-naleving van het Protocol niet aangewend tegen de Partij die de kennisgeving doet.
8. Uiterlijk in 1995 wordt tijdens een vergadering van de Partijen de situatie van de onder de werking van het eerste lid van dit artikel vallende Partijen opnieuw bezien, met inbegrip van de daadwerkelijke verwezenlijking van financiële samenwerking en overdracht van technologie aan deze Partijen, en kunnen herzieningen worden aangenomen die noodzakelijk worden geacht ten aanzien van het voor die Partijen geldende schema van beheersingsmaatregelen.

9. Beslissingen van de Partijen zoals bedoeld in het vierde, zesde en zevende lid van dit artikel worden genomen volgens dezelfde procedure als beslissingen die worden genomen krachtens artikel 10.”.

Q. Artikel 6: Beoordeling en bestudering van beheersingsmaatregelen

De woorden „de in artikel 2 bedoelde maatregelen” in artikel 6 van het Protocol worden vervangen door de volgende tekst:

„de in artikel 2 en de artikelen 2A tot en met 2E bedoelde maatregelen en de situatie betreffende de produktie, de invoer en de uitvoer van de in Groep I van Bijlage C genoemde overgangsstoffen.”.

R. Artikel 7: Verstrekking van gegevens

Artikel 7 van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst:

„1. Elke partij verstrekt het secretariaat binnen drie maanden nadat zij Partij is geworden statistische gegevens betreffende haar produktie, invoer en uitvoer van elke van de in Bijlage A genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen over 1986, dan wel de best mogelijke schattingen, wanneer er geen exacte gegevens beschikbaar zijn.

2. Elke Partij verstrekt het secretariaat statistische gegevens over haar produktie, invoer en uitvoer van elke van de in Bijlage B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen en elke van de in Groep I van Bijlage C genoemde overbruggingsstoffen over 1989, dan wel de best mogelijke schattingen, wanneer er geen exacte gegevens beschikbaar zijn, uiterlijk drie maanden na de datum waarop de bepalingen van het Protocol betreffende de stoffen in Bijlage B ten aanzien van die Partij in werking treden.

3. Elke Partij verstrekt het secretariaat statistische gegevens over haar jaarlijkse produktie (zoals omschreven in artikel 1, vijfde lid), en, afzonderlijk,

— hoeveelheden gebruik als grondstoffen,

— hoeveelheden die zijn vernietigd met behulp van door de Partijen goedgekeurde technologieën,

— invoer en uitvoer naar Partijen, respectievelijk naar Staten die geen Partij zijn,

van elke van de in Bijlage A en B genoemde aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen alsmede van de in Groep I van Bijlage C genoemde overbruggingsstoffen, over het jaar waarin de bepalingen betreffende de in Bijlage B genoemde stoffen ten aanzien van die Partij in werking zijn getreden en voor elk jaar daarna. De gegevens dienen uiterlijk negen maanden na het einde van het jaar waarop zij betrekking hebben te worden verstrekt.

4. Voor de onder de werking van de bepalingen van artikel 2, achtste lid, letter a, vallende Partijen geldt dat aan de vereisten van het eerste, tweede en derde lid van dit artikel betreffende statistische gegevens over invoer en uitvoer is voldaan indien de desbetreffende organisatie voor regionale economische integratie gegevens verstrekt over invoer en uitvoer tussen de organisatie en Staten die geen lid van die organisatie zijn.”.

S. Artikel 9: Onderzoek, ontwikkeling, bewustmaking en uitwisseling van informatie

Artikel 9, eerste lid, letter a, van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst:

„a. de beste technologieën om de beheersbaarheid, de terugwinning, het hergebruik na bewerking, of de vernietiging van aan uitworpbeheersing onderworpen stoffen en overbruggingsstoffen te verbeteren of om de uitworp daarvan anderszins te verminderen;”.

T. Artikel 10: Financiële regelingen

Artikel 10 van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst:

*„Artikel 10***Financiële regelingen**

1. De Partijen stellen regelingen vast voor financiële en technische samenwerking, met inbegrip van de overdracht van technologieën, ten behoeve van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 van dit Protocol vallende Partijen, om hen in staat te stellen de in de artikelen 2A tot en met 2E van het Protocol vervatte beheersingsmaatregelen uit te voeren. Bijdragen in het kader van deze regelingen treden niet in de plaats van andere vormen van financiële steun aan de onder de werking van dat lid vallende Partijen. De regelingen dienen alle overeengekomen meerkosten te dekken die die Partijen maken ten einde hen in staat te stellen de beheersingsmaatregelen van het Protocol uit te voeren. De vergadering van de Partijen stelt een lijst van de categorieën van meerkosten samen die als richtsnoer zal dienen.

2. De krachtens het eerste lid vastgestelde regelingen omvatten onder andere de instelling van een Multilateraal Fonds. Zij kunnen tevens andere vormen van multilaterale, regionale en bilaterale samenwerking omvatten.

3. Het Multilaterale Fonds:

- a) dekt, door schenkingen of zachte leningen, naar gelang de situatie, en overeenkomstig door de Partijen vast te stellen criteria, de overeengekomen meerkosten;
- b) financiert bemiddeling tussen vraag en aanbod (clearing house activities) om:
 - i) de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen door middel van specifieke landenstudies en andere vormen van technische samenwerking, te helpen vast te stellen op welke gebieden zij behoefte hebben aan samenwerking;
 - ii) technische samenwerking te vergemakkelijken om aan deze behoeften te voldoen;
 - iii) overeenkomstig artikel 9 gegevens en materiaal te verspreiden, en workshops, cursussen en andere soortgelijke activiteiten te organiseren, ten behoeve van Partijen die ontwikkelingslanden zijn; en
 - iv) andere vormen van multilaterale, regionale en bilaterale samenwerking die beschikbaar zijn voor Partijen die ontwikkelingslanden zijn, te vergemakkelijken en op die samenwerking toe te zien;
- c) financiert de secretariële diensten van het Multilaterale Fonds en de kosten van daarmee verband houdende ondersteunende activiteiten.

4. Het Multilaterale Fonds valt onder het gezag van de Partijen, die ter zake het algehele beleid bepalen.

5. De Partijen stellen een Uitvoerend Comité in voor het ontwikkelen en het toezien op de uitvoering van specifieke beleidsplannen, richtlijnen en bestuurlijke regelingen, met inbegrip van de besteding van middelen, ten einde de doeleinden van het Multilaterale Fonds te verwezenlijken. Het Uitvoerend Comité zal zich van zijn taken en verantwoordelijkheden, zoals vervat in zijn door de Partijen overeengekomen mandaat, kwijten met medewerking en ondersteuning van de Internationale Bank voor Herstel en Ontwikkeling (Wereldbank), het Milieuprogramma van de Verenigde Naties, het Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties of andere organisaties, afhankelijk van de terreinen waarop zij deskundig zijn. De leden van het Uitvoerend Comité, dat dient te zijn samengesteld op basis van een evenwichtige vertegenwoordiging van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen enerzijds en de Partijen die daar niet onder vallen anderzijds, dienen door de Partijen te worden benoemd.

6. Het Multilaterale Fonds wordt gefinancierd door bijdragen van niet onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen in inwisselbare valuta, of onder bepaalde omstandigheden, in natura en/of in hun nationale valuta, op basis van de contributieschaal van de Verenigde Naties. Andere Partijen worden aangemoedigd bijdragen te leveren. Bilaterale en, in bepaalde gevallen overeengekomen in een beslissing van de Partijen regionale samenwerking kunnen, tot een bepaald percentage van de Partijen vast te stellen criteria, worden beschouwd als een bijdrage aan het Multilaterale Fonds, op voorwaarde dat die samenwerking ten minste:

- a) strikt verband houdt met naleving van de bepalingen van het Protocol;

- b) voorziet in extra middelen;
 - c) onverrengekomst meerkosten dekt.
7. De Partijen beslissen over het programabudget van het Multilaterale Fonds voor ieder belastingtijdvak en over het percentage van bijdragen van iedere Partij aan dat budget.
8. Besteding van middelen die ter beschikking staan van het Multilaterale Fonds, behoeft de instemming van de begunstigde Partij.
9. Beslissingen van de Partijen krachtens dit artikel worden, wanneer mogelijk, met consensus genomen. Indien alle pogingen om consensus te bereiken vruchteloos zijn gebleken en er geen overeenstemming is bereikt, worden beslissingen genomen met een meerderheid van twee derde van de stemmen van de Partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen, die een meerderheid vertegenwoordigen van de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen en van de niet daaronder vallende Partijen die aanwezig zijn en hun stem uitbrengen.
10. De in dit artikel bedoelde financiële regelingen laten regelingen die in de toekomst ten aanzien van andere milieuvraagstukken worden ontwikkeld, onverlet.”.

U. Artikel 10A: Overdracht van technologie

Het volgende artikel wordt aan het Protocol toegevoegd als artikel 10A:

„Artikel 10A

Overdracht van technologie

Elke Partij neemt alle mogelijke stappen, in overeenstemming met de krachtens de financiële regelingen gesteunde programma's, om te verzekeren:

- a) dat de best beschikbare, en voor het milieu veilige vervangende stoffen die voorhanden zijn en de daarmee verband houdende technologieën met spoed worden overdragen aan de onder de werking van het eerste lid van artikel 5 vallende Partijen; en
- b) dat de onder letter a bedoelde overdrachten geschieden onder billijke en zo gunstig mogelijke voorwaarden.”.

V. Artikel 11: Vergaderingen van de Partijen

Artikel 11, vierde lid, letter g, van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst:

- „g) overeenkomstig artikel 6 de beheersingsmaatregelen en de situatie betreffende overgangsstoffen te evalueren;”.

W. Artikel 17: Partijen die toetreden na de inwerkingtreding

De volgende woorden worden toegevoegd na „alsmede in” in artikel 17:

„de artikelen 2A tot en met 2E en”.

X. Artikel 19: Opzegging

Artikel 19 van het Protocol wordt vervangen door de volgende tekst.

„Een Partij kan dit Protocol opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de Depositaris op elk tijdstip na het verstrijken van vier jaar na het aangaan van de in het eerste lid van artikel 2A genoemde verplichtingen. Een zodanige opzegging wordt van kracht na het verstrijken van een jaar na de datum waarop zij door de Depositaris wordt ontvangen, of op een later tijdstip zoals aangegeven in de kennisgeving van opzegging.”.

Y. Bijlagen

De volgende bijlagen worden aan het Protocol toegevoegd.

„Bijlage B

AAN UITWORPBEHEERSING ONDERWORPEN STOFFEN

Groep	Stof	Factor voor het ozonafbrekende vermogen
Groep I		
CF ₃ Cl	(CFK-13)	1,0
C ₂ FCl ₅	(CFK-111)	1,0
C ₂ F ₂ Cl ₄	(CFK-112)	1,0
C ₃ FCl ₇	(CFK-211)	1,0
C ₃ F ₂ Cl ₆	(CFK-212)	1,0
C ₃ F ₃ Cl ₅	(CFK-213)	1,0
C ₃ F ₄ Cl ₄	(CFK-214)	1,0
C ₃ F ₅ Cl ₃	(CFK-215)	1,0
C ₃ F ₆ Cl ₂	(CFK-216)	1,0
C ₃ F ₇ Cl	(CFK-217)	1,0
Groep II		
CCl ₄	Tetrachloorkoolstof	1,1
Groep III		
C ₂ H ₃ Cl ₃ (*)	1,1,1-trichloorethaan (methylchloroform)	0,1

Deze formule heeft geen betrekking op 1,1,2-trichloorethaan.

Bijlage C

OVERBRUGGINGSSTOFFEN

Groep	Stof
Groep I	
CHFCI ₂	(HCFK-21)
CHF ₂ Cl	(HCFK-22)
CH ₂ FCI	(HCFK-31)
C ₂ HFCl ₄	(HCFK-121)
C ₂ HF ₂ Cl ₃	(HCFK-122)
C ₂ HF ₃ Cl ₂	(HCFK-123)
C ₂ HF ₄ Cl	(HCFK-124)
C ₂ H ₂ FCI ₃	(HCFK-131)
C ₂ H ₂ F ₂ Cl ₂	(HCFK-132)
C ₂ H ₂ F ₃ Cl	(HCFK-133)
C ₂ H ₃ FCI ₂	(HCFK-141)
C ₂ H ₃ F ₂ Cl	(HCFK-142)
C ₂ H ₄ FCI	(HCFK-151)
C ₃ HFCl ₆	(HCFK-221)
C ₃ HF ₂ Cl ₅	(HCFK-222)
C ₃ HF ₃ Cl ₄	(HCFK-223)
C ₃ HF ₄ Cl ₃	(HCFK-224)
C ₃ HF ₅ Cl ₂	(HCFK-225)
C ₃ HF ₆ Cl	(HCFK-226)
C ₃ H ₂ FCI ₅	(HCFK-231)
C ₃ H ₂ F ₂ Cl ₄	(HCFK-232)
C ₃ H ₂ F ₃ Cl ₃	(HCFK-233)
C ₃ H ₂ F ₄ Cl ₂	(HCFK-234)
C ₃ H ₂ F ₅ Cl	(HCFK-235)
C ₃ H ₃ FCI ₄	(HCFK-241)
C ₃ H ₃ F ₂ Cl ₃	(HCFK-242)
C ₃ H ₃ F ₃ Cl ₂	(HCFK-243)
C ₃ H ₃ F ₄ Cl	(HCFK-244)
C ₃ H ₄ FCI ₃	(HCFK-251)
C ₃ H ₄ F ₂ Cl ₂	(HCFK-252)
C ₃ H ₄ F ₃ Cl	(HCFK-253)
C ₃ H ₅ FCI ₂	(HCFK-261)
C ₃ H ₅ F ₂ Cl	(HCFK-262)
C ₃ H ₆ FCI	(HCFK-271)

Artikel 2: INWERKINGTREDING

1. Deze wijziging treedt in werking op 1 januari 1992, mits ten minste twintig akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van de wijziging zijn nedergelegd door Staten of organisaties voor regionale economische integratie die Partij zijn bij het Protocol van Montreal betreffende stoffen die de ozonlaag afbreken. Ingeval op genoemde datum niet aan deze voorwaarde is voldaan, treedt de wijziging in werking op de negentigste dag na de datum waarop daaraan is voldaan.
 2. Voor de toepassing van het eerste lid worden akten die door organisatie voor regionale economische integratie worden nedergelegd, niet geteld bij die welke door de lid-staten van die organisaties zijn nedergelegd.
 3. Na de inwerkingtreding van deze wijziging overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid, treedt zij ten aanzien van elke andere Partij bij het Protocol in werking op de negentigste dag na de datum van nederlegging van haar akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.
-

BESLUIT VAN DE RAAD

van 12 december 1991

tot vaststelling van een programma voor een interne markt voor informatiediensten

(91/691/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 235,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat de totstandbrenging van een interne markt voor informatiediensten wegens het economisch belang van informatie van essentiële betekenis is voor de versterking van de interne markt tegen einde 1992;

Overwegende dat de eerste resultaten van het bij Beschikking 88/524/EEG ⁽⁴⁾ goedgekeurde actieplan voor de invoering van een markt voor informatiediensten in Europa erop wijzen dat een aanvullend programma noodzakelijk is;

Overwegende dat er talrijke juridische, administratieve, fiscale en technische hinderpalen voor de totstandbrenging van een interne informatiemarkt bestaan, die de ontwikkeling van nieuwe diensten belemmeren en soms concurrentievervalsingen veroorzaken;

Overwegende dat de verdere ontwikkeling van de informatiemiddelen en -diensten de toepassing van nieuwe technologieën van de Europese samenwerking vereist;

Overwegende dat de Gemeenschap in een aantal sectoren van de informatiemarkt een sterke concurrentiepositie heeft, maar dat deze in andere sectoren versterkt moet worden, zonder dat dit tot concurrentievervalsingen leidt;

Overwegende dat de noodzaak tot procedurevereenvoudiging en harmonisatie op het gebied van de toegang tot gegevensbanken bij voorrang bestudeerd dient te worden;

Overwegende dat de behoeften en legitieme eisen van de gebruikers van de informatiediensten, met name die in de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's) en in de

minder ontwikkelde regio's van de Gemeenschap, speciale aandacht verdienen;

Overwegende dat het wenselijk is over adequate middelen te beschikken om KMO's over het programma voor te lichten en hen te stimuleren eraan deel te nemen;

Overwegende dat uit het oogpunt van de interne samenhang van de Gemeenschap en het functioneren van de interne markt bijzondere aandacht dient te worden besteed aan het verschillende tempo waarin aanbod en gebruik van informatiediensten zich in de diverse Lid-Staten ontwikkelen;

Overwegende dat het deel van het nodig geachte bedrag, dat bestemd is om de proef- en demonstratieprojecten te financieren, met name kan dienen om eventuele aanvullende financieringsbronnen van de kant van belangstellende partners aan te boren, hetgeen een multiplicatoreffect op de ontwikkeling van de Europese markt voor informatiediensten zal hebben;

Overwegende dat een informatiemarktbeleid altijd een aanvulling moet vormen op andere lopende initiatieven van de Gemeenschap, met name op telecommunicatiegebied;

Overwegende dat moet worden voorzien in een programma met een looptijd van vier jaar;

Overwegende dat voor de tenuitvoerlegging van dit meerjarenprogramma een bedrag van 64 miljoen ecu noodzakelijk wordt geacht; dat het noodzakelijk geachte bedrag voor de periode 1991—1992 in het kader van de huidige financiële vooruitzichten 21,6 miljoen ecu belooft;

Overwegende dat de voor de financiering van het programma voor de periode na het begrotingsjaar 1992 vast te leggen bedragen zullen moeten passen in het vigerende communautaire financiële kader;

Overwegende dat het Verdrag, afgezien van artikel 235, niet in de voor de aanneming van dit besluit vereiste bevoegdheden voorziet,

BESLUIT:

Artikel 1

Er wordt een programma vastgesteld met de volgende doelstellingen:

⁽¹⁾ PB nr. C 53 van 28. 2. 1991, blz. 65.

⁽²⁾ PB nr. C 240 van 16. 9. 1991, blz. 220.

⁽³⁾ PB nr. C 159 van 17. 6. 1991, blz. 16.

⁽⁴⁾ PB nr. L 288 van 21. 10. 1988, blz. 39.

1. totstandbrenging van een interne markt voor informatiediensten;
2. omschrijving van de sterke en zwakke punten van de in de Gemeenschap bestaande informatiediensten en stimulering en versterking van het concurrentievermogen van de Europese leveranciers van informatiediensten;
3. bevordering van het gebruik van geavanceerde informatiediensten;
4. nauwere Europese samenwerking ten einde binnen de Gemeenschap tot een beleid inzake informatiediensten te komen waarin bijzondere aandacht wordt besteed aan KMO's, het verschil in niveau tussen de verschillende gebieden en de achterstand van de minst begunstigde gebieden van de Gemeenschap;
5. benutting van de resultaten van andere nationale en communautaire programma's om de markt voor informatiediensten te versterken.

Artikel 2

Met het oog op de verwezenlijking van de in artikel 1 genoemde doelstellingen worden de volgende acties onder de verantwoordelijkheid van de Commissie uitgevoerd overeenkomstig de programmapunten in bijlage I en de in bijlage II beschreven wijze van tenuitvoerlegging van het programma:

1. verbetering van het inzicht in de interne informatie-markt;
2. opheffing van juridische, administratieve en technische belemmeringen;
3. verbetering van de gebruikersvriendelijkheid en verspreiding van het informatiebewustzijn;
4. ondersteuning van strategische initiatieven op informatiegebied.

Geen van deze acties mag een doublure zijn van het werk dat op deze gebieden in het kader van communautaire of nationale programma's wordt verricht.

Artikel 3

1. Het programma heeft een looptijd van vier jaar.
2. Het voor de tenuitvoerlegging ervan noodzakelijk geachte bedrag aan communautaire middelen is 64 miljoen ecu, waarvan 21,6 miljoen ecu voor de periode 1991—1992 in het kader van de financiële vooruitzichten 1988—1992. Voor de verdere toepassingsperiode van het programma dient het bedrag te passen in het vigerende communautaire financiële kader.
3. Bij de vaststelling van de voor ieder begrotingsjaar beschikbare kredieten houdt de begrotingsautoriteit rekening met de beginselen van goed financieel beheer, bedoeld in artikel 2 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen.

4. De financiële deelneming van de Gemeenschap aan iedere actie bedraagt, op basis van kostendeling, in het algemeen 50 %.

Artikel 4

1. De Commissie is belast met de tenuitvoerlegging van het programma. Zij wordt bijgestaan door een raadgevend comité samengesteld uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en onder voorzitterschap van de vertegenwoordiger van de Commissie.
2. De Commissievertegenwoordiger legt het Comité ontwerp-maatregelen voor. Het Comité brengt hierover advies uit binnen een termijn die de voorzitter afhankelijk van de spoedeisendheid van de kwestie kan vaststellen, zo nodig via een stemming.
3. Het advies wordt in de notulen opgenomen, daarnaast heeft iedere Lid-Staat het recht te verzoeken dat zijn standpunt in de notulen wordt opgenomen.
4. De Commissie houdt zoveel mogelijk rekening met het door het Comité uitgebrachte advies. Zij deelt het Comité mee op welke wijze zij met het advies rekening heeft gehouden.

Artikel 5

1. Onverminderd artikel 4 is de in de leden 2 en 3 van dit artikel omschreven procedure van toepassing op de opstelling van het jaarlijkse werkprogramma voor de uitvoering van de in bijlage I bedoelde programmapunten, de specificatie van de begrotingsuitgaven, de tenuitvoerlegging van een soepeler financieringssysteem dan het uitnodigen tot het indienen van voorstellen, het in aanmerking nemen, in uitzonderingsgevallen, van niet gevraagde voorstellen voor projecten, de steun aan programmapunt 3 van bijlage I, alsmede de steun aan strategische initiatieven op informatiegebied waarvoor de financiële bijdrage van de Gemeenschap hoger is dan 500 000 ecu.
2. De Commissievertegenwoordiger legt het Comité ontwerp-maatregelen voor. Het Comité brengt hierover advies uit binnen een termijn die de voorzitter afhankelijk van de spoedeisendheid van de kwestie kan vaststellen. Het advies wordt uitgebracht met de in artikel 148, lid 2, van het Verdrag vastgestelde meerderheid voor de aanneming van besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie aanneemt. Bij stemmingen in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig voornoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.
3. De Commissie stelt de maatregelen vast die onmiddellijk van toepassing zijn. Indien deze maatregelen echter niet overeenstemmen met het door het Comité uitgebrachte advies stelt de Commissie de Raad daarvan zo spoedig mogelijk in kennis. In dat geval stelt de Commissie de toepassing van de maatregelen waartoe zij heeft besloten, met drie maanden uit, te rekenen vanaf de datum van de kennisgeving.

De Raad kan met gekwalificeerde meerderheid binnen de in de vorige alinea genoemde termijn een afwijkend besluit nemen.

Artikel 6

Halverwege en aan het eind van de looptijd van het programma dient de Commissie, na bestudering door het in artikel 4 bedoelde Comité, bij het Europese Parlement en de Raad een door onafhankelijke deskundigen opgesteld evaluatierapport in over de resultaten van de tenuitvoerlegging van de in artikel 2 bedoelde acties en kan zij op deze resultaten gebaseerde voorstellen voor het bijsturen van het programma voorleggen. Het jaarverslag van de Europese Waarnemingspost voor de Informatiemarkt (EWI) en de regelmatige rapporten van de raadgevende juridische groep worden eveneens aan het Europese Parlement, de Raad en het Economisch en Sociaal Comité voorgelegd.

Artikel 7

1. De Commissie wordt gemachtigd te onderhandelen over overeenkomsten met derde landen die aan de ontwik-

keling van de markt voor informatiediensten deelnemen, ten einde deze volledig of gedeeltelijk bij het programma te betrekken. Het criterium van het wederzijdse voordeel zal aan deze overeenkomsten ten grondslag liggen.

2. Voordat de Commissie de in lid 1 bedoelde onderhandelingen aanknoopt, stelt zij de Raad in kennis van haar voornemen om te onderhandelen en van het kader van deze onderhandelingen. De Commissie houdt rekening met de opvatting van de Raad.

Artikel 8

Dit besluit treedt in werking op de dag waarop het wordt aangenomen.

Gedaan te Brussel, 12 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

J. G. M. ALDERS

BIJLAGE I

PROGRAMMAPUNTEN VAN IMPACT 2

Programmapunt 1: Verbetering van het inzicht in de informatiemarkt

- 1.1. De Europese Waarnemingspost voor de Informatiemarkt (EWI) zal zijn onderzoek naar de sterke en zwakke punten in de concurrentiepositie van de Europese Gemeenschap in deze sector voortzetten en uitbreiden, ten einde de Instellingen van de Gemeenschap en de Lid-Staten te voorzien van de informatie die zij voor hun beleidsvorming nodig hebben. Tijdens de beginfase van IMPACT heeft de EWI zich voornamelijk beziggehouden met de bestudering van het aanbod van gegevensbankdiensten. Dit onderzoek zal tot de verwante uitgeversmarkten worden uitgebreid, waarbij bijzondere aandacht zal worden besteed aan de markt voor de vak- en financiële pers en voor wetenschappelijke, technische en medische publikaties. De EWI zal zich in sterkere mate op gebruikersenquêtes baseren om een beter inzicht te krijgen in de wijzen waarop de gebruikers toegang krijgen tot de benodigde vakinformatie, en om aldus lacunes op het spoor te komen die door initiatieven van de Commissie kunnen worden aangevuld.
- 1.2. De EWI zal de bestaande marktgegevensbronnen permanent inventariseren en zal de voor zijn werkzaamheden benodigde gegevens hoofdzakelijk uit deze bronnen betrekken. Wanneer de benodigde gegevens niet voorhanden, onvolledig of onbetrouwbaar zijn, zal de EWI de aanzet geven tot aanvullende studies. De Europese Waarnemingspost zal tevens sectoriële onderzoeken op touw zetten, ten einde te bepalen welke sectoren van de informatiemarkt niet over de nodige gegevens beschikken of niet snel genoeg vooruit gaan, hoewel zij voor de Gemeenschap van strategisch belang zijn. In aansluiting op de in 1989 in samenwerking met Eurostat gehouden voorbereidende workshop betreffende methodologische aspecten, zal de EWI steun verlenen aan methodologische activiteiten op lange termijn met het oog op de totstandbrenging van een conceptueel kader dat de opnemings van de informatiedienstensector in de officiële statistieken mogelijk moet maken. Ook zal de EWI verdere werkzaamheden op het gebied van de informatiewetenschappen en de informatie-economie stimuleren, ten einde aldus aanzetten te geven tot de ontwikkeling van de modellen en prognosehulpmiddelen die nodig zijn om de trends op de informatiemarkt te voorspellen en de invloed daarvan op de overige sectoren van de economische bedrijvigheid te evalueren.
- 1.3. De EWI ziet haar werkzaamheden als aanvulling op de initiatieven van de Lid-Staten, van bedrijven en andere organisaties die belang hebben bij de ontwikkeling van de informatiemarkt. De EWI zal haar werkzaamheden naast en niet in plaats van de activiteiten van de Lid-Staten, particuliere ondernemingen en andere organisaties uitvoeren. De EWI dient haar netwerk van nationale correspondenten uit te breiden en haar banden met bestaande Europese en nationale verenigingen op het gebied van de informatiemarkt te versterken. Hij zal met deze verenigingen en bevoegde onderzoekinstellingen samenwerken aan projecten voor gezamenlijke rekening. Ten einde zijn documentatie over de wereldmarkt voor informatiediensten uit te breiden, zal de EWI streven naar gegevensuitwisseling met organisaties buiten de Europese Gemeenschap, zoals de Japan Database Promotion Center en de American Information Industry Association.
- 1.4. Om de bevindingen van de EWI op grote schaal onder de gebruikers en in de betrokken industrie te verspreiden, zullen representatieve verenigingen en gespecialiseerde uitgevers worden ingeschakeld. De EWI zal jaarlijks bij het Europese Parlement en de Raad een verslag indienen over de algemene ontwikkeling van de informatiemarkt.

Programmapunt 2: Opheffing van juridische en bestuursrechtelijke belemmeringen

- 2.1. De acties in het kader van IMPACT 2 zullen bijdragen tot het versterken van de synergie tussen de diverse activiteiten met betrekking tot horizontale juridische problemen (b.v. bescherming van de persoonlijke levenssfeer, aansprakelijkheid, intellectuele eigendom, verificatie van elektronische handtekeningen), en tot het voorstellen van specifieke initiatieven van de Gemeenschap voor bepaalde sectoren van de informatiedienstenmarkt.
- 2.2. De eerste categorie werkzaamheden zal bijdragen tot het verbeteren van de coördinatie van de in het kader van de verschillende programma's genomen sectoriële initiatieven met betrekking tot juridische problemen van algemene aard. Met het oog hierop zal de Commissie de met de hulp van het Juridisch Adviescomité (JAC) vergaarde kennis en documentatie verder uitbreiden, zodat de Lid-Staten en de Instellingen van de Gemeenschap gemakkelijker toegang krijgen tot referentiedocumenten en informatie over de lopende werkzaamheden op dit gebied. Hiertoe zal de Commissie onderzoeken of een aanzet kan worden gegeven tot de ontwikkeling van een speciale gegevensbank. Bij de voorbereiding van initiatieven met betrekking tot de juridische aspecten van nieuwe technologieën zal zij een beroep doen op de bij het JAC aanwezige expertise ter zake. Tevens zal zij de samenwerking met de Raad van Europa en de OESO op gebieden die voor beide partijen van belang zijn, voortzetten en intensiveren.

- 2.3. De tweede categorie werkzaamheden heeft betrekking op de voorbereiding van initiatieven met betrekking tot bepaalde sectoren van de informatiemarkt. De Commissie zal de juridische problemen bestuderen die samenhangen met de tenuitvoerlegging van de richtsnoeren ter verbetering van de samenwerking tussen de openbare en de particuliere sector op de informatiemarkt; zij zal voorstellen doen voor de harmonisatie van de voorschriften inzake het op de markt brengen van gegevensbestanden, afkomstig van overheids- en semi-overheidsinstellingen. Zij zal de opstelling van Europese gedragscodes stimuleren en erop toezien dat de principes op het gebied van de beveiliging van persoonsgegevens in acht worden genomen bij het op de markt brengen van bepaalde elektronische gegevensbestanden, zoals adressenlijsten en gegevensbanken met informatie over kredietverlening en solvabiliteit. Tevens zal zij communautaire richtsnoeren opstellen voor de harmonisatie van de voorwaarden waaronder elektronische informatiediensten voor het publiek kunnen worden opengesteld, en voor het creëren van een kader voor contractuele afspraken tussen de verschillende actoren op de informatiemarkt op verschillende gebieden, zoals aansprakelijkheid van de uitgever, controle van de kwaliteit van de dienstverlening, vertrouwelijkheid van gegevens, gebruik van gegevensbanken en, met name, rechten van uitgevers.
- 2.4. De samenstelling van het Juridisch Adviescomité (JAC) zal door de Commissie worden gewijzigd, zodat behalve onafhankelijke, in de beschouwde onderwerpen gespecialiseerde juristen, ook overheidsinstellingen en relevante marktdeelnemers bij de werkzaamheden kunnen worden betrokken.
- 2.5. De Commissie zal zich in samenwerking met gespecialiseerde uitgevers actief inzetten voor een betere verspreiding van de resultaten van de werkzaamheden van het JAC, met het doel de betrokken actoren beter omtrent hun rechten en plichten voor te lichten.

Programmapunt 3: Verbetering van de gebruikersvriendelijkheid en verspreiding van het informatiebewustzijn

- 3.1. Behalve de huidige activiteiten op het gebied van open-systeeminterconnectie (OSI), zal de Commissie, in samenwerking met bestaande normalisatie-instanties, zoals EWOS, ETSI en CEN/CENELEC, ook de opstelling van normen voor open informatie-uitwisseling stimuleren. De demonstratie en efficiënte toepassing van informatiestandaarden of industriestandaarden voor de codering en structurering van informatie zullen worden bevorderd. De betrokken partijen zullen door middel van stimuleringsmaatregelen ertoe worden aangezet, de bestaande informatiestandaarden aan te vullen en uit te breiden. De Commissie zal steun verlenen aan demonstratieprojecten die erop gericht zijn de toepassing van informatiestandaarden te bevorderen en de voordelen van dergelijke standaarden aan te tonen. Het gaat daarbij eveneens om specifieke normen, zoals SGML (Standardised General Markup Language) en ODA (Office Document Architecture). De toepassing van informatiestandaarden voor informatieproducten uit de openbare sector zal worden gestimuleerd.
- 3.2. De ontwikkeling van algemeen bruikbare interfaces die de toegang tot een groot aantal verschillende informatiediensten op een flexibele en goedkope manier mogelijk maken, zal worden bevorderd. In dit verband wordt gedacht aan een multimediale toegankelijkheid in geheel Europa. De toepassing van meertalige faciliteiten of iconen en grafieken in informatiediensten en de ontwikkeling van methoden voor het terugzoeken aan de hand van een gecontroleerd vocabulaire en natuurlijke taal zullen worden bevorderd, ten einde de toegang voor ongeïnteresseerde gebruikers te vergemakkelijken. De uitbreiding van de bestaande interfaces voor natuurlijke taal tot andere talen van de Gemeenschap zal worden gestimuleerd met het oog op de vereiste cohesie binnen de Gemeenschap. Ook zullen de nodige stappen worden genomen om ervoor te zorgen dat onderzoeksresultaten op bepaalde gebieden, zoals op het gebied van expertsystemen, interfaces tussen mens en computer en de verwerking van natuurlijke taal, ook bij informatiediensten toepassing vinden. In het kader van een overkoepelend project zullen Europese KIOSK-faciliteiten voor bedrijven, die kleine en middelgrote ondernemingen gemakkelijk toegang tot audiotex-, videotex- en ASCII-informatiediensten verschaffen, op hun haalbaarheid worden beoordeeld. De geïntegreerde toepassing van verschillende soorten informatie in de vorm van geluid, grafieken, tekst en beelden, zal worden gestimuleerd.
- 3.3. Voor de bevordering van het informatiebewustzijn in vakkringen zal de Commissie hoofdzakelijk een beroep doen op informatieverspreiders op de informatiedienstenmarkt en op bepaalde groepen eindgebruikers. Tot de informatieverspreiders behoren opleidingsinstituten, beroepsverenigingen, nationale steunpunten, gateway-operators en vaktijdschriften.

Ten behoeve van de informatieverspreiders, experts en eindgebruikers zullen bepaalde initiatieven worden genomen: ter beschikking stellen van geschikte hulpmiddelen, zoals documentatie, multimedia-vertoningen en videofilms in alle talen van de Gemeenschap; de organisatie van conferenties, seminars, workshops, voorlichtingsdagen, persconferenties; deelname aan tentoonstellingen; bijwerken van bestaande catalogi en toevoeging van nieuwe informatieproducten; periodieke publikatie van een nieuwsbrief met informatie over initiatieven van de Commissie; opname van gegevensbankgegevens, enz. in informatienetwerken; verlening van een centrale help-desk service voor gebruikers van informatiediensten, inclusief kosteloze telefonische inlichtingendienst; meertalige dienstverlening via ECHO (European Commission Host Organisation), die vooral op nieuwe gebruikers van elektronische informatiediensten gericht zal zijn en zal fungeren als een instrument voor de overdracht van know-how aan de marktdeelnemers, overeenkomstig de richtsnoeren ter verbetering van de samenwerking tussen de openbare en de particuliere sector op de informatiemarkt.

- 3.4. De opleidingsactiviteiten zullen gericht zijn op alle informatie- en -verwerkers in de informatieketen, die de produktie van gegevensbanken, de verlening van hostdiensten en de multimediale verspreiding en het gebruik van informatie omvat. Steun zal worden verleend aan de opleiding van intermediairs en specialisten in het gebruik van elektronische informatie, zowel on-line als off-line, waarbij de minder ontwikkelde regio's speciale aandacht zullen krijgen. Voorts zal ook de opleiding van toekomstige opleiders in diverse regio's, economische sectoren en bedrijven ter hand worden genomen. Er zal worden gestreefd naar nauwe samenwerking met de nationale en plaatselijke overheden en een coördinatie met andere programma's (b.v. STAR, DELTA).

Programmapunt 4: Ondersteuning van strategische initiatieven op informatiegebied

- 4.1. De verlening van elektronische, wetenschappelijke en technische informatiediensten (STI) — van essentieel belang voor de Europese research en de industriële vooruitgang — zal worden bevorderd en geïntensiveerd. Voortbouwend op recente initiatieven op het gebied van biotechnologische informatie en gegevenssystemen voor materiaaltechnologie heeft de Commissie het plan opgevat om een Europees netwerk voor biotechnologische informatie op te zetten en de dienstverlening op het gebied van materiaalgegevens uit te breiden. Deze initiatieven zijn gericht op de verbetering van de beschikbaarheid, kwaliteit en toegankelijkheid van Europese wetenschappelijke en technische informatiediensten door de ontwikkeling van geschikte hulpmiddelen en structuren die zullen bijdragen tot de integratie van de bestaande systemen en diensten en tot een beter gemeenschappelijk gebruik van de beschikbare middelen.
- 4.2. De ontwikkeling van informatiediensten in strategisch belangrijke marktsectoren en de totstandkoming van samenwerkingsfaciliteiten zullen worden bevorderd. Waar nodig zal de oprichting van embryonale structuren worden gesteund. Vooral informatiediensten die relevant zijn voor de communautaire beleidsvormen of de werking van de interne markt zullen worden gestimuleerd. In nieuwe sectoren waar zich spontane, maar ongecoördineerde ontwikkelingen voordoen, zal naar harmonisatie worden gestreefd, ten einde de samenwerking en totstandkoming van netwerken te stimuleren. Informatie over octrooien, informatie over normen en toeristische en vervoersinformatie, culturele informatie, informatie over milieu en gezondheid en de gestandaardiseerde produktie van gedigitaliseerde landkaarten zijn gebieden waarop er een behoefte aan communautaire actie werd onderkend.
- 4.3. Strategische projecten op informatiegebied kunnen in de loop van het programma worden uitgebreid en/of herzien op basis van door de EWI vastgestelde behoeften of van de bevindingen na afloop van de eerste helft van het programma; dit geschiedt in nauw overleg met de informatie-industrie en het raadgevend comité van het programma. De prioritaire gebieden die in het kader van het vorige IMPACT-programma voor proef- en demonstratieprojecten werden geïdentificeerd maar nog niet aan bod zijn gekomen, zullen opnieuw in overweging worden genomen, waarna alsnog de nodige acties kunnen worden ondernomen indien blijkt dat daar nog behoefte aan bestaat.
- 4.4. De vorming van op commerciële basis opgezette Europese samenwerkingsverbanden voor de ontwikkeling van informatieprodukten en -diensten, zoals de Groupement Européen d'Intérêt Économique (GENIE), zal worden bevorderd door een verlichting van de aan internationale samenwerking verbonden financiële lasten. Dit geldt met name voor kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's). Er zal een steunprogramma worden opgezet voor het voorbereiden van internationale projecten, de oprichting van joint ventures tussen partners uit diverse Lid-Staten en de overdracht van know-how naar minder ontwikkelde regio's van de Gemeenschap. Er zal worden gestreefd naar een nauwere samenwerking tussen Europese en nationale beroepsverenigingen en naar de inschakeling van nationale steunpunten, met het doel strategische projecten en de totstandkoming van de interne informatiemarkt te bevorderen.
- 4.5. De Commissie zal de mogelijkheid onderzoeken om betrokken organisaties in een medialaboratorium-netwerk samen te brengen, ten einde de Europese expertise op het gebied van de ontwikkeling van prototypes van informatieprodukten voor multimedia-informatiediensten te verdiepen, de uitwisseling van ervaring en de overdracht van know-how te bevorderen en samenwerking tussen uitgevers en systeemleveranciers tot stand te brengen.
- 4.6. De groei van de informatiemarkt in minder ontwikkelde regio's hangt sterk af van de uitvoering van strategische informatieprojecten met een katalysatorfunctie. Goede nationale/regionale initiatieven zullen dan ook worden aangemoedigd door middel van communautaire steun aan projecten met een multiplicatoreffect, die ook in andere regio's toepassing kunnen vinden.
- 4.7. Projecten voor gezamenlijke rekening zullen voor de Commissie een van de belangrijkste instrumenten vormen voor de stimulering van strategische initiatieven op informatiegebied. In bepaalde marktsectoren zullen proef- en demonstratieprojecten moeten worden uitgevoerd om nieuwe ontwikkelingen op een voldoende grote schaal te kunnen demonstreren en om een katalysatoreffect te verkrijgen op de ontwikkeling van Europese informatiediensten, die anders qua omvang, bereik en verspreiding ontoereikend zouden zijn. Deze projecten zullen in overleg met de gebruikers en/of industrie worden opgezet.

BIJLAGE II

WIJZE VAN TENUITVOERLEGGING VAN HET PROGRAMMA

1. De Commissie legt het programma ten uitvoer op basis van de in bijlage I verstrekte technische aanwijzingen.
2. Het aantal gemeenschappelijk gefinancierde projecten voor horizontale acties zal worden verhoogd, met name voor wat de door de EWI verrichte onderzoeksactiviteiten betreft. De procedures voor de tenuitvoerlegging van verticale acties zullen worden vereenvoudigd ten einde deze beter op de mogelijkheden en belangen van de verschillende marktdeelnemers af te stemmen en de deelname van deze marktdeelnemers aan het programma te bevorderen en te vergemakkelijken.
3. Onder verwijzing naar artikel 7 van het besluit verklaart de Commissie dat natuurlijke of rechtspersonen uit derde landen waarmee overeenkomsten zijn gesloten voor deelname aan dit programma op basis van het criterium van wederzijds voordeel aan projecten in het kader van het onderhavige programma kunnen deelnemen. Deze partners zullen echter geen financiële bijdrage van de Gemeenschap ontvangen en zullen de algemene administratieve kosten moeten helpen dragen.
4. Voor de selectie van proef- en demonstratieprojecten zal normaliter de gebruikelijke procedure worden toegepast van oproepen tot het indienen van voorstellen, die in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* worden gepubliceerd. De doelstellingen worden omschreven in werkprogramma's, die in nauwe samenwerking met de marktdeelnemers en het in artikel 4 van het besluit bedoelde Comité van het programma zullen worden opgesteld.

Het belangrijkste criterium voor de ondersteuning van projecten door middel van oproepen tot indienen van voorstellen, is de mate waarin het project tot de expansie van de markt bijdraagt zonder het marktevenwicht te verstoren. De deelname van KMO's en minder ontwikkelde regio's aan dergelijke projecten en de overdracht van know-how zullen extra worden gestimuleerd.

5. Verder zou de Commissie een financieringssysteem kunnen invoeren dat flexibeler is dan de oproep tot het indienen van voorstellen, zulks om de totstandkoming van Europese samenwerkingsverbanden, vooral die waarbij KMO's en organisaties in minder ontwikkelde regio's betrokken zijn, of van de uitvoering van verkennende onderzoeksactiviteiten in de verschillende sectoren van de informatiemarkt te stimuleren. Dit systeem zou permanent kunnen worden toegepast.
6. De Commissie zal ervoor zorgen dat in uitzonderlijke gevallen ook ongevraagde voorstellen voor projecten in overweging worden genomen, voor zover deze op een bijzonder veelbelovende en belangrijke ontwikkeling van de informatiemarkt uitzicht geven, een nieuwe, hoogst innovatieve aanpak voorstellen of een bijzondere technologie of methode betreffen, maar niet in het kader van een gewone oproep tot het indienen van voorstellen kunnen worden ingediend. De doelstelling om het marktevenwicht niet te verstoren, blijft daarbij gehandhaafd.
7. De uitvoeringsbepalingen van de twee laatstgenoemde procedures zullen volgens de procedure van het Beheerscomité (type II b) en met inachtneming van het Financieel Reglement van de Commissie worden vastgesteld. Zij zullen jaarlijks in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* worden gepubliceerd.
8. Volledig door de Commissie in het kader van studie- en dienstverleningscontracten te financieren projecten zullen overeenkomstig het Financieel Reglement van de Commissie worden aanbesteed. Ter wille van de doorzichtigheid zal het werkprogramma worden gepubliceerd en regelmatig verspreid onder beroepsverenigingen en andere organisaties.
9. Met het oog op de tenuitvoerlegging van het programma zal de Commissie acties ondernemen ter verwezenlijking van de algemene doelstellingen van het programma en van de specifieke doelstellingen van de programmapunten. Hierbij wordt gedacht aan workshops, seminars, conferenties, studies, bewustmakingscampagnes, opleidingscursussen, steunmaatregelen voor joint ventures, assistentie aan nationale steunpunten en specifieke steunmaatregelen ter ondersteuning van de informatiemarkt in de minder ontwikkelde regio's.

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 23 december 1991

tot standaardisering en rationalisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied

(91/692/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat bepaalde communautaire richtlijnen op milieugebied voorzien in de opstelling door de Lid-Staten van een verslag over de toepassing van deze richtlijnen; dat de Commissie op basis van deze verslagen een syntheseverslag opstelt; dat andere richtlijnen op milieugebied niet in de opstelling van dergelijke verslagen voorzien;

Overwegende dat de bestaande bepalingen met betrekking tot de opstelling van de verslagen zeer uiteenlopend zijn, zowel wat de frequentie als wat de inhoud daarvan betreft;

Overwegende dat het van belang is dat deze verplichting zowel voor de Lid-Staten als voor de Commissie wordt ingevoerd, zodat de stand van de toepassing van deze richtlijnen op het gehele grondgebied van de Gemeenschap kan worden nagegaan en de publieke opinie een middel wordt verschaft om kennis te nemen van informatie dienaangaande;

Overwegende dat de bestaande bepalingen derhalve per sector moeten worden geharmoniseerd zodat ze vollediger en samenhangender kunnen worden gemaakt;

Overwegende dat het wenselijk lijkt de periode waarover deze verslagen door de Lid-Staten moeten worden opgesteld en waarin ze bij de Commissie moeten worden ingediend vast te stellen op drie jaar, met een tussentijd van één jaar per sector; dat die verslagen worden opgesteld op basis van een vragenlijst die door de Commissie, bijgestaan

door een comité, wordt uitgewerkt en zes maanden vóór de aanvang van de verslagperiode aan de Lid-Staten wordt toegezonden; dat de Commissie binnen negen maanden na de indiening door de Lid-Staten van hun respectieve verslagen een syntheseverslag per sector publiceert;

Overwegende dat in het bijzonder met betrekking tot de tenuitvoerlegging van Richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1985, het desbetreffende verslag jaarlijks moet verschijnen en vroeg genoeg om het publiek te informeren over de kwaliteit van het zwemwater tijdens de meest recente periode;

Overwegende dat de door de Lid-Staten te nemen noodzakelijke maatregelen niet de aanneming inhouden van wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen, gegeven het feit dat het opstellen van de verslagen over de toepassing van de richtlijnen van de Gemeenschap op dit ogenblik niet vereist dat in de Lid-Staten dergelijke bepalingen worden aangenomen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Deze richtlijn beoogt de bepalingen inzake de toezending van informatie en de publikatie van verslagen over bepaalde communautaire richtlijnen inzake milieubescherming per sector te rationaliseren en te verbeteren, onverminderd artikel 155, eerste streepje, van het Verdrag.

Artikel 2

1. De in bijlage I opgenomen bepalingen worden vervangen door:

„Elke drie jaar lichten de Lid-Staten de Commissie in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn in het kader van een verslag dat per sector wordt uitgebracht en dat ook de andere communautaire richtlijnen op dit gebied bestrijkt. Dit verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of een schema, uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG ^(*). Zes maanden vóór de aanvang van de verslagperiode wordt de vragenlijst of het

(1) PB nr. C 214 van 29. 8. 1990, blz. 6.

(2) PB nr. C 19 van 28. 1. 1991, blz. 587.

(3) PB nr. C 60 van 8. 3. 1991, blz. 15.

(4) PB nr. L 31 van 5. 2. 1976, blz. 1.

schema aan de Lid-Staten toegezonden. Het verslag wordt aan de Commissie voorgelegd binnen negen maanden na de periode van drie jaar waarop het betrekking heeft.

Het eerste verslag bestrijkt de periode van 1993 tot en met 1995.

Binnen negen maanden na ontvangst van de verslagen van de Lid-Staten publiceert de Commissie een verslag over de tenuitvoerlegging van de richtlijn in de Gemeenschap.

(*) PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.”.

2. De tekst van lid 1 wordt ingevoegd in de bepalingen van de richtlijnen vermeld in bijlage II, volgens de in die bijlage vervatte aanwijzingen.

Artikel 3

Artikel 13 van Richtlijn 76/160/EEG wordt vervangen door:

„Artikel 13

Elk jaar, voor de eerste maal op 31 december 1993, dienen de Lid-Staten bij de Commissie een verslag in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn. Dit verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of een schema, uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG (*). De vragenlijst of het schema wordt zes maanden vóór de aanvang van de verslagperiode aan de Lid-Staten toegezonden. Het verslag wordt aan de Commissie voorgelegd vóór het einde van het betrokken jaar.

Binnen vier maanden na ontvangst van de verslagen van de Lid-Staten publiceert de Commissie een verslag over de tenuitvoerlegging van de richtlijn in de Gemeenschap.

(*) PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.”.

Artikel 4

1. De in bijlage III opgenomen bepalingen worden vervangen door:

„Elke drie jaar lichten de Lid-Staten de Commissie in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn in het kader van een verslag dat per sector wordt uitgebracht en dat ook de andere communautaire richtlijnen op dit gebied bestrijkt. Dit verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of een schema, uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG (*). Zes maanden vóór de aanvang van de verslagperiode wordt de vragenlijst of het schema aan de Lid-Staten toegezonden. Het verslag wordt aan de Commissie voorgelegd binnen negen maanden na de periode van drie jaar waarop het betrekking heeft.

Het eerste verslag bestrijkt de periode van 1994 tot en met 1996.

Binnen negen maanden na ontvangst van de verslagen van de Lid-Staten publiceert de Commissie een verslag over de tenuitvoerlegging van de richtlijn in de Gemeenschap.

(*) PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.”.

2. De tekst van lid 1 wordt ingevoegd in de richtlijnen vermeld in bijlage IV, volgens de in die bijlage vervatte aanwijzingen.

3. De volgende tekst wordt ingevoegd in de richtlijnen vermeld in bijlage V, volgens de in die bijlage vervatte aanwijzingen:

„De Commissie doet de Lid-Staten elk jaar de informatie toekomen die zij uit hoofde van dit artikel heeft ontvangen.”.

Artikel 5

De in bijlage VI opgenomen bepalingen worden vervangen door:

„Elke drie jaar lichten de Lid-Staten de Commissie in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn in het kader van een verslag dat per sector wordt uitgebracht en ook de andere communautaire richtlijnen op dit gebied bestrijkt. Dit verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of een schema, uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG (*). Zes maanden vóór de aanvang van de verslagperiode wordt de vragenlijst of het schema aan de Lid-Staten toegezonden. Het verslag wordt aan de Commissie voorgelegd binnen negen maanden na de periode van drie jaar waarop het betrekking heeft.

Het eerste verslag bestrijkt de periode van 1995 tot en met 1997.

Binnen negen maanden na ontvangst van de verslagen van de Lid-Staten publiceert de Commissie een verslag over de tenuitvoerlegging van de richtlijn in de Gemeenschap.

(*) PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48.”.

Artikel 6

De Commissie wordt bijgestaan door een Comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

De vertegenwoordiger van de Commissie legt het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het Comité worden de stemmen

van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt maatregelen vast die onmiddellijk van toepassing zijn. Indien deze maatregelen echter niet in overeenstemming zijn met het advies dat het Comité heeft uitgebracht, worden zij onverwijld door de Commissie ter kennis van de Raad gebracht. In dat geval

- kan de Commissie de toepassing van de maatregelen waartoe zij heeft besloten voor ten hoogste één maand na deze kennisgeving uitstellen,
- kan de Raad binnen de in het voorgaande streepje genoemde termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een andersluidend besluit nemen.

Artikel 7

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om
 - uiterlijk vanaf 1 januari 1993 aan de artikelen 2 en 3,
 - uiterlijk vanaf 1 januari 1994 aan artikel 4, en
 - uiterlijk vanaf 1 januari 1995 aan artikel 5te voldoen.

Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

2. De bestaande, doch door een nieuwe tekst gewijzigde bepalingen van de verschillende richtlijnen blijven van kracht tot de in lid 1, eerste alinea, vermelde data.

3. Wanneer de Lid-Staten de in lid 1 bedoelde maatregelen aannemen, wordt daarin naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die maatregelen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 8

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 23 december 1991.

Voor de Raad

De Voorzitter

Y. VAN ROOY

BIJLAGE I

Bepalingen gewijzigd volgens artikel 2, lid 1

- a) Artikel 13, lid 1, van Richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd ⁽¹⁾.
- b) Artikel 14 van Richtlijn 78/176/EEG van de Raad van 20 februari 1978 betreffende de afvalstoffen afkomstig van de titaandioxyde-industrie ⁽²⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 83/29/EEG ⁽³⁾.
- c) Artikel 16 van Richtlijn 78/659/EEG van de Raad van 18 juli 1978 betreffende de kwaliteit van zoet water dat bescherming of verbetering behoeft ten einde geschikt te zijn voor het leven van vissen ⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1985.
- d) Artikel 8 van Richtlijn 79/869/EEG van de Raad van 9 oktober 1979 inzake de meetmethodes en de frequentie van de bemonstering en de analyse van het oppervlaktewater dat is bestemd voor produktie van drinkwater in de Lid-Staten ⁽⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 81/855/EEG ⁽⁶⁾.
- e) Artikel 14 van Richtlijn 79/923/EEG van de Raad van 30 oktober 1979 inzake de vereiste kwaliteit van schelpdierwater ⁽⁷⁾.
- f) Artikel 16, lid 1, van Richtlijn 80/68/EEG van de Raad van 17 december 1979 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen ⁽⁸⁾.
- g) Artikel 5, lid 1 en lid 2, eerste alinea, van Richtlijn 82/176/EEG van de Raad van 22 maart 1982 betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor kwiklozingen afkomstig van de sector elektrolyse van alkalichloriden ⁽⁹⁾.
- h) Artikel 5, leden 1 en 2, van Richtlijn 83/513/EEG van de Raad van 26 september 1983 betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor lozingen van cadmium ⁽¹⁰⁾.
- i) Artikel 6, lid 1, van Richtlijn 84/156/EEG van de Raad van 8 maart 1984 betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor kwiklozingen afkomstig van andere sectoren dan de elektrolyse van alkalichloriden ⁽¹¹⁾.
- j) Artikel 5, leden 1 en 2, van Richtlijn 84/491/EEG van de Raad van 9 oktober 1984 betreffende de grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor de lozing van hexachloorcyclohexaan ⁽¹²⁾.
- k) Artikel 6, leden 1 en 2, van Richtlijn 86/280/EEG van de Raad van 12 juni 1986 betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor lozingen van bepaalde onder lijst 1 van de bijlage van Richtlijn 76/464/EEG vallende gevaarlijke stoffen ⁽¹³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 90/415/EEG ⁽¹⁴⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 129 van 18. 5. 1976, blz. 23.

⁽²⁾ PB nr. L 54 van 25. 2. 1978, blz. 19.

⁽³⁾ PB nr. L 32 van 3. 2. 1983, blz. 28.

⁽⁴⁾ PB nr. L 222 van 14. 8. 1978, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 271 van 29. 10. 1979, blz. 44.

⁽⁶⁾ PB nr. L 319 van 7. 11. 1981, blz. 16.

⁽⁷⁾ PB nr. L 281 van 10. 11. 1979, blz. 47.

⁽⁸⁾ PB nr. L 20 van 26. 1. 1980, blz. 43.

⁽⁹⁾ PB nr. L 81 van 27. 3. 1982, blz. 29.

⁽¹⁰⁾ PB nr. L 291 van 24. 10. 1983, blz. 1.

⁽¹¹⁾ PB nr. L 74 van 17. 3. 1984, blz. 49.

⁽¹²⁾ PB nr. L 274 van 17. 10. 1984, blz. 11.

⁽¹³⁾ PB nr. L 181 van 4. 7. 1986, blz. 16.

⁽¹⁴⁾ PB nr. L 219 van 14. 8. 1990, blz. 49.

*BIJLAGE II***Bepalingen gewijzigd volgens artikel 2, lid 2**

- a) Richtlijn 75/440/EEG van de Raad van 16 juni 1975 betreffende de vereiste kwaliteit van het oppervlaktewater dat is bestemd voor de produktie van drinkwater in de Lid-Staten ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 79/869/EEG ⁽²⁾.

Het bepaalde in artikel 2, lid 1, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 9 bis.

- b) Richtlijn 80/778/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 81/858/EEG ⁽⁴⁾.

Het bepaalde in artikel 2, lid 1, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 17 bis.

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 26.

⁽²⁾ PB nr. L 271 van 29. 10. 1979, blz. 44.

⁽³⁾ PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 11.

⁽⁴⁾ PB nr. L 319 van 7. 11. 1981, blz. 19.

*BIJLAGE III***Bepalingen gewijzigd volgens artikel 4, lid 1**

- a) Artikel 8 van Richtlijn 80/779/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende grenswaarden en richtwaarden van de luchtkwaliteit voor zwaveldioxyde en zwevende deeltjes ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/427/EEG ⁽²⁾.
- b) Artikel 18 van Richtlijn 82/501/EEG van de Raad van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 88/610/EEG ⁽⁴⁾.
- c) Artikel 6 van Richtlijn 82/884/EEG van de Raad van 3 december 1982 betreffende een grenswaarde van de luchtkwaliteit voor lood ⁽⁵⁾.
- d) Artikel 8 van Richtlijn 85/203/EEG van de Raad van 7 maart 1985 inzake luchtkwaliteitsnormen voor stikstofdioxyde ⁽⁶⁾, gewijzigd bij Richtlijn 85/580/EEG ⁽⁷⁾.
- e) Artikel 13, lid 1, van Richtlijn 87/217/EEG van de Raad van 19 maart 1987 inzake voorkoming en vermindering van verontreiniging van het milieu door asbest ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 30.

⁽²⁾ PB nr. L 201 van 14. 7. 1989, blz. 53.

⁽³⁾ PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 336 van 7. 12. 1988, blz. 14.

⁽⁵⁾ PB nr. L 378 van 31. 12. 1982, blz. 15.

⁽⁶⁾ PB nr. L 87 van 27. 3. 1985, blz. 36.

⁽⁷⁾ PB nr. L 372 van 31. 12. 1985, blz. 36.

⁽⁸⁾ PB nr. L 85 van 28. 3. 1987, blz. 40.

BIJLAGE IV**Bepalingen gewijzigd volgens artikel 4, lid 2**

- a) Richtlijn 75/716/EEG van de Raad van 24 november 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 87/219/EEG ⁽²⁾.

Het bepaalde in artikel 4, lid 2, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 7 bis.

- b) Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽³⁾.

Het bepaalde in artikel 4, lid 2, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 15 bis.

⁽¹⁾ PB nr. L 307 van 27. 11. 1975, blz. 22.

⁽²⁾ PB nr. L 91 van 3. 4. 1987, blz. 19.

⁽³⁾ PB nr. L 188 van 16. 7. 1984, blz. 20.

BIJLAGE V**Bepalingen gewijzigd volgens artikel 4, lid 3**

- a) Richtlijn 80/779/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende grenswaarden en richtwaarden van de luchtkwaliteit voor zwaveldioxyde en zwevende deeltjes, als gewijzigd bij Richtlijn 89/427/EEG.

Het bepaalde in artikel 4, lid 3, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 7, lid 4.

- b) Richtlijn 82/884/EEG van de Raad van 3 december 1982 betreffende een grenswaarde van de luchtkwaliteit voor lood.

Het bepaalde in artikel 4, lid 3, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 5, lid 4.

- c) Richtlijn 85/203/EEG van de Raad van 7 maart 1985 inzake luchtkwaliteitsnormen voor stikstofdioxyde, gewijzigd bij Richtlijn 85/580/EEG.

Het bepaalde in artikel 4, lid 3, van deze richtlijn wordt opgenomen als artikel 7, lid 4.

BIJLAGE VI

Bepalingen gewijzigd volgens artikel 5

- a) Artikel 18 van Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie ⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 87/101/EEG ⁽²⁾.
- b) Artikel 12 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽³⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG ⁽⁴⁾.
- c) Artikel 10 van Richtlijn 76/403/EEG van de Raad van 6 april 1976 betreffende de verwijdering van polychloorbifenylen en polychloorterfenylen ⁽⁵⁾.
- d) Artikel 16 van Richtlijn 78/319/EEG van de Raad van 20 maart 1978 betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen ⁽⁶⁾, laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1985.
- e) Artikel 13, lid 1, van Richtlijn 84/631/EEG van de Raad van 6 december 1984 betreffende toezicht en controle in de Gemeenschap op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen ⁽⁷⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 87/112/EEG van de Commissie ⁽⁸⁾.
- f) Artikel 6 van Richtlijn 85/339/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende verpakkingen voor vloeibare levensmiddelen ⁽⁹⁾.
- g) Artikel 17 van Richtlijn 86/278/EEG van de Raad van 12 juni 1986 betreffende de bescherming van het milieu, in het bijzonder de bodem, bij het gebruik van zuiveringsslib in de landbouw ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 23.

⁽²⁾ PB nr. L 42 van 12. 2. 1987, blz. 43.

⁽³⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 39.

⁽⁴⁾ PB nr. L 78 van 26. 3. 1991, blz. 32.

⁽⁵⁾ PB nr. L 108 van 26. 4. 1976, blz. 41.

⁽⁶⁾ PB nr. L 84 van 31. 3. 1978, blz. 43.

⁽⁷⁾ PB nr. L 326 van 13. 12. 1984, blz. 31.

⁽⁸⁾ PB nr. L 48 van 17. 2. 1987, blz. 31.

⁽⁹⁾ PB nr. L 176 van 6. 7. 1985, blz. 18.

⁽¹⁰⁾ PB nr. L 181 van 4. 7. 1986, blz. 6.